

6/11

jún - červen
2011

ročník 81

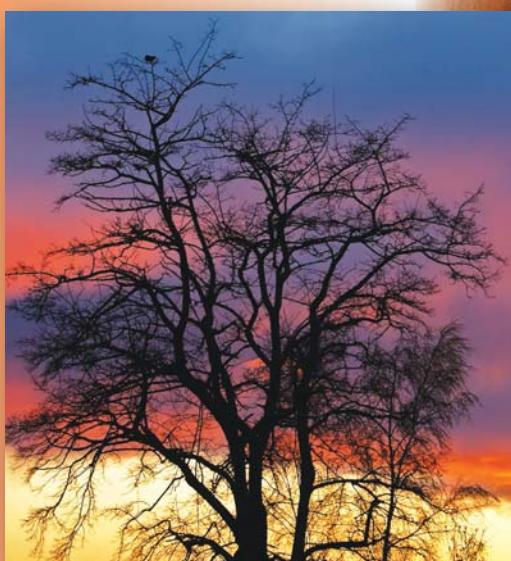
Rozsievac Rozsévac

Časopis Bratskej jednoty baptistov

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Všechno
má určenou chvíli,
a veškeré dění pod nebem
svůj čas.

Kaz 3, 1

Téma čísla

Ten, kto žehná čas

Pán Bůh je přítomen

Ve dnech 28. a 29. 5. 2011 prožili bratři a sestry pěkné a požehnané společenství na konferenci sborů BJB v Praze.

Celá konference nesla název NOVÉ ZAČÁTKY VE SPOLEČENSTVÍ.

A že se jedná o téma opravdu žhavé, potvrdili přednázející ve svých referátech. Bratr kazatel a předseda Výkonného výboru BJB Milan Kern ve svém vystoupení vyzvedl otázku vzájemných vztahů členů i nečlenů našich sborů.

Vedl nás k zamýšlení nad situací v našich sborech, o novotách i starých pořadcích, které si mnohdy dr-

žíme pevně v rukách. Promlouval k mladé i starší generaci, mluvil o obtížnosti prosadit něco nového ve sboru nebo se rozloučit se svými letitými zvyky a tradicemi. Hovořil o tom, že v našich sborech má své místo extrovert i introvert, konzervativní i progresivní, člověk duchovně zralý i nezralý. Jestliže prožíváme napětí, pak dostatečně neprožíváme novotu v Kristu. Podle textu zapsaného ve 2 Kor 5,17 jsme nová stvoření, pokud jsme přijali Pána Ježíše Krista do svého srdce. To by mělo vést k toleranci, přijímání se v lásce, protože jsme vykoupeni drahou Kristovou krví.

Na závěr uvedl, že je třeba na tyto věci pohlížet ve světle Písma. Tam, kde je podřízenost Pánu, je vděčnost a porozumění. Dovolme Duchu svatému, aby nás proměňoval.

My jsme zde ve jménu Krále Králu

V tomto duchu se nesly i odpolední semináře. Každý měl příležitost k výběru tématu. Nabídka byla pestrá. Někdo má rád historii a ne-

pod vedením bratra kazatele Miloše Šolce a ostatní se zájmem naslouchali životnímu příběhu sestry Ludmily Hallerové.

Na tomto místě jsme se setkali s bratrem kazatelem Józou Novákem, který přijel z Toronto, aby nás potěšil a pozdravil. Bratr Daniel Kuc připravil

pro své sourozence v Kristu modlitební setkání.

Programem provázel bratr kazatel Jáchym Gondáš, zpěvem posloužil jablonecký pěvecký sbor MAJÁK.

Pokračování na straně 16.

Obsah

Pán Bůh je přítomen	/2
Konečne čas? (J. Szöllős)	/3
Jak hospodařit s časem (N. Lica)	/4
Odpociniek (převzato)	
Den odpočinutí (V. Pospíšil)	/5
Anketa - jak správně využívat čas?	/6
Sila shora (B. Graham)	
Ten, kdo žehná čas (J. Vimperová)	/7
Služme v láske našim blížnym	/8
Vstúpiť do komnaty ticha - báseň (M. Kondač)	/9
Mít chvíliku pro sebe není sobectví	/10
Do akej miery sme chorí? (Gabriela)	
Misijná cesta do Indie (P. Makovíni)	/12
Misijná cesta - Turecko (J. Kriška)	
Ludovít Betko - 80 (J. Pribula)	/14
Muž v pozadí (S. Král)	/15
Křest (J. Titěra)	
Nové začátky ve společenství (M. Kern)	/16
Inzercia - Amatérsky fotbalový turnaj	
Co jsme se dozvěděli v Černé Hoře?	/17
(M. Horáčková)	
Noemi - inzercia	/18
Hodina s Tebou - báseň (R. Ch. Trench)	
	/20

**Časopis
Bratrské jednoty
baptistov v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR**

Šéfredaktor Stanislav Králi.
Zástupca šéfredaktora Jan Titěra.
Redakčná rada: S. Baláz, M. Kešjarová,
M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil,
E. Pribulová, E. Titěrová,

Grafická konцепcia časopisu
a prílohy ZRNO: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová,
M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2,
821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.

E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádzza desaťkrát do roka.

Cena výtlačky 1,35,- Euro, predplatné na rok
13,50,- Euro + poštovné pre domáci (CR a SR)
jednotlivých obdržiteľov 6,- Euro na rok.

Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.

Bankove spojenie:

ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800,
var. symbol 911 840.

SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900,

var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:

Názov účtu: Rozsievac - časopis Brat.jed.baptistov
Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:

ČR: BB, Výkonný výbor v ČR,
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4

SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 6/2011: 16. 6. 2011

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava

ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Konečne čas?

Už ste to postrehli? Pre študentov prišiel čas prázdnin, pre pracujúcich čas dovoleniek. Dobrá správa: Leto je tu! Konečne prišiel čas, na ktorý sa mnohí už dlho tešíli. Konečne si odpočinieme. Škoda len, že sme museli čakať až tak dlho.

Alebo je to inak? Ako kresťania neustále počúvame o tom, že sme okrem iného aj správcami času.

Máme využupovať čas.

Niekto raz povedal, že to, čo nám leží na srdci, môžeme veľmi ľahko vycítať zo svojho diára. To, ako trávime svoj čas, prezrádza veľa o tom, aké sú naše skutočné hodnoty a priority.

Máte záujem zistiť, či vaša takzvaná dôvera v Boha nie je len zbožná formulka? Akú časť svojho života premárnime starostlami? Keď sa namiesto Niekoho stane našou prioritou niečo.

Pán Ježiš nám to znázorňuje pomocou dvoch porovnaní, ktoré nastavujú zrkadlo aj našej konzumnej spoločnosti.

Vtáky si neplánujú osemdesiatodinový pracovný týždeň, ktorý ich dostane do takého stresu, že zanedbajú iných alebo im ubližujú. Ony neotročia v snahe nasporiť si čo najviac na dôchodok. Spoliehajú sa na to, že Boh ich nakŕmi, a vo svojom čase robia to, k čomu ich Boh stvoril – sú vtákmi.

Ak teda vtáky veria, že sa o nich Boh postará, prečo to nerobia Božie deti?

V zhromaždení nahlas spievame „Verný si, láskavý“, ale počas týždňa náš hektický program ukazuje, že tomu v skutočnosti neveríme.

V druhom príklade Ježiš poukazuje na ďalšiu každodennú potrebu.

Všetci potrebujeme oblečenie. Ale prečo sme tým takí posadnutí? Pozrite sa na ľalie, vyzýva nás Ježiš.

Všimnite si, ako nádherne ich Boh odieva – dokonca ani kráľ Šalamún nevyzeral spolovice tak dobre. „Keď teda Boh takto oblieka trávu na poli ... či neoblečie oveľa skôr vás, vy maloverní?“ (Mt 6, 30).

Ak skutočne dôverujeme Bohu, budeme naozaj venovať tolko času svojmu výzoru? Nemáme na práci niečo lepšie?

Ježiš nám nehovorí, aby sme sa ľahkomyselne priživovali na iných. Mali by sme si zarobiť na vlastné živobytie. Ale mali by sme to robiť tak, že budeme posluchať povolenie, ktoré nám dal Boh, a nemáriť čas naháňaním sa za pozemskými vecami.

„Hľadajte však najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a toto všetko vám bude pridané“ (v. 33).

Božie kráľovstvo je hlboké a široké. Hľadať Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť znamená tráviť čas službou Bohu a blížnym – plne Bohu dôverovať, že vždy naplní naše potreby, ak budeme starostlivo dbať o jeho veci tým, že sa staráme o tie svoje.

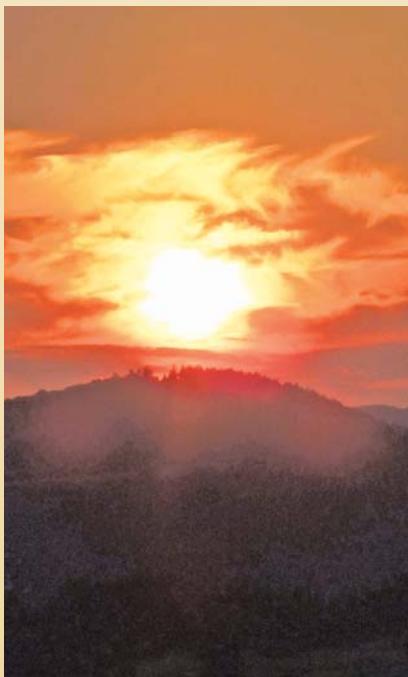
Prajem nám, aby aj toto letné obdobie bolo pre nás časom odpočinku. No zároveň chceme, aby sme počuli pozvanie, ktoré naznieva aj do týchto dní.

Nájdime si v tom všetkom, čo nás čaká, čas na budovanie nášho osobného vzťahu s Ježišom Kristom. Načerpajme nové sily v Božej prítomnosti.

Venujme čas aj iným. Hľadajme Božie kráľovstvo.

Nepremárnime čas, ktorý sme dostali.

Ján Szöllős

Jak hospodařit s časem

Efezským 5,15 - 17:

Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepro-marněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuděte nerozum-ní, ale hledte pochopit, co je vůle Páně.

Cas má velkou hodnotu, protože je Boží dar. Je hřivnou, se kterou se každý musí naučit dobré hospodařit. Názorně by se to dalo přirovat k poutníkovi na poušti, který musí dobré hospodařit s vodou, aby došel k cíli. Nejdůležitější otázkou ohledně času je: **Jak hospodařit s časem?**

Jakou hodnotu pro nás má Bohem daný čas? Někdo řekl: **Každé ráno je ti dáno 24 zlatých hodin. Jsou jedna z mála věci na tomto světě, které dostaneš zdarma. I kdybyš měl všechny peníze světa, nemůžeš si koupit ani hodinu navíc. Co budeš dělat s tímto neocenitelným pokladem? Pamatuj, že ho musíš používat tak, jakoby ti byl dán jen jednou. Když tento poklad ztratíš, nemůžeš ho znova získat zpět.**

Svět říká: Čas jsou peníze. Zdaleka nevyjadřuje plnou pravdu. Čas je vzácnější než peníze. Je vzácnější než mnoho peněz. Když dohořívá svíce života, nemůžeme si nikdo ani za miliony dokoupit trochu času navíc. Čas je Boží dar, je nás život. Protože čas je tak drahý, musíme si dát pozor na zloděje času.

Zloději času mohou být:

a) **jiní lidé** – jsou lidi, kteří se nudí a nemají co dělat. Jedno přísloví říká: **Kdo nerespektuje nás čas, nebudě respektovat naší moudrost, ani nás.** Tito lidé jsou zloději času nejen jejich, ale i jiným. Na konci dne jsme potom spolu s nimi neproduktivní lidé. Proto nezátracejme svůj čas ani čas jiným lidem. Carl Sandburg řekl: **Čas je mince tvého života. Ta jediná mince, kterou máš. Jenom ty můžeš rozhodnout jak ji utratit. Dej si pozor, abys nedovolil jiným lidem ji utratit za tebe.**

b) **Největším zlodějem času jsem já sám.**

Naše rozhodnutí denně přispívají buď k využití času, nebo k jeho pro-marnění. Slovo na cestu překládá Ef 5, 15-17 velmi osobně, protože každý z nás je odpovědný za čas, který má. **Dávejte si pozor na to, jak žijete. Nebuděte lehkomyslní, ale moudří. Doba je vážná, a proto ne-jednejte bezmyšlenkovitě, ale ve všem se snažte rozpoznat a vyplnit Boží vůli.**

Jeden ředitel velké společnosti

řekl: „Jedna minuta plánování ušetří člověku tři až čtyři minuty práce.“ Plánování a průběžné hodnocení jsou nezbytné vlastnosti dobrého správce času. Jiný druh zloděje času dnes mohou být Internet, PC a různé koníčky, které z hlediska věčnosti nemají hodnotu, jen dočasnou zábavu. Kdykoliv ztrácíme rovnováhu v rozdělení času, nejsme dobrými správci.

c) Jiný zloděj času pro mnohé dnes je televize. Jestliže nás ovládá, okrádá nás denně na prvním místě o to nejcennější, co máme – **nás čas.** V naší rodině jí říkáme zloděj. Od té doby jsem si všiml, že se nás vztah ke zlodějovi hodně změnil. Kdo se chce se zlodějem kamarádit?! Pán Ježíš říká, že zloděj dělá tři věci: J 10,10 - **Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil.** Tyto tři věci se zaručeně hodí k televizi. Tím nechci být v extrému a říci, že televize je špatná a máte ji ve sklepě rozbít kladivem. Věřím, že televize je neutrální věci, podobně jako nůž. Můžeš s ním vzít život člověku nebo jím můžeš krájet chleba. Zaleží na použití a na vztahu, který k ní máš. Ovládáš ty ji nebo televize ovládá tebe? Televize je dobrý sluhu, ale špatný pán.

Jak s časem hospodařit? Každý den nabízí tolik věcí! My však máme rozlišit a dělat věci podle důležitosti. Někdo řekl: **Jsou dvě nejtěžší věci, které by měli lidé dělat: Myslet a dělat věci v pořadí důležitosti.**

Jeden odborník na hospodaření s časem přednášel skupině studentů a použil ilustrativní příklad, na který se nedá zapomenout. Nečekaně vytáhl pětilitrovou sklenici se širokým hrdlem a postavil ji na stůl. Pak vyraboval ještě asi deset kamenů a pečlivě je naskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná tak, že by se do ní žádný další kámen nevešel, zeptal se: „Je ta sklenice plná?“ a studenti volali: „Ano.“ Expert na hospodaření s časem pravil: „Skutečně?“ a sáhl pod stůl a vytáhl sáček štěrku. Nasypal do sklenice a zatřepal s ní. Štěrk se propadl do mezer mezi kameny. Zeptal se znova: „Je teď sklenice plná?“ Třída pochopila a jeden řekl: „Pravděpodobně ne.“

„Správně!“ Odpověděl a vzal sáček s pískem a nasypal ho do mezer mezi kameny a štěrkem. Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“ „Ne!“ zařvala třída.

„Správně,“ odpověděl a vytáhl džbánek vody a naplnil sklenici až po okraj. Pak se podíval na třídu a

zeptal se: „Jaký závěr vyplývá z této ilustrace?“ Jeden žák zvedl ruku a povídá: „Závěr je, že bez ohledu na to, jak plný je nás program při naší snaze, vždycky se tam ještě něco vede!“ „Ne,“ řekl přednášející, „to není ono.“

Pravda, kterou nás ilustrace učí, je ta, že pokud tam nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy.

Co jsou ty velké kameny vašeho života? Čas, který trávíte se svými blízkými? Vaše sny? Smysluplné aktivity? Učení či vedení druhých? Zapamatujte si, dejte dovnitř nejprve tyto důležité kameny, jinak je tam už nikdy nedáte.“

Až budete dnes večer nebo zítra ráno přemýšlet o tomto krátkém příběhu, zeptejte se sami sebe: Co je téma „velkými kameny“ v mému životě? A pak je dejte do své sklenice jako první. Tak budete dobrými správci času.

Nick Lica
kazatel BJB KV

Odbočinek

Je odpočinek důležitý? Proč? Jaký význam má pro život člověka, cíím odpočinek je, cíím není, jaké je kriterium dobrého odpočinku?

Pracuji a tvořím

Vyjdou z latiny. Relaxace, rekreace... podobné významy, relaxo, are, znamená ulevit, zotavit, uvolnit z napětí, které představuje pro nás denní práce. Rekreace - znamená občerstvit, zotavit, obnovit, osvěžit. Rekreace je činnost druhotná, první je kreace – tvořba, práce, creo – tvořím, dělám.

Prvním určením lidským ve vztahu ke stvořenému světu byla kreace (člověk měl zahradu v Edenu obdělávat a střežit). (Gn 2,15)

K lici kreace patří jako rub rekrece. Rekreací rozumíme odpočinek v obecném slova smyslu.

Bez rekrece není vpravdě lidské práce. Nedílnost práce a rekrece lze odůvodnit argumenty prostými a známými. Jsme stvořené bytosti, žijeme v čase, ne na věčnosti, žijeme v těle, t.z. žijeme pod únavou, v chronickém opotřebování, v neustálém potřebě čerpání nových sil. Prý i kov se unaví ustavičnou prací, natož člověk. Rekreaci potřebujeme k účinné a užitečné práci. Umění odpočívat přispívá ke kvalitě a intenzitě života. Má vliv i na jeho délku. Odpočinek zlepšuje tělesnou i duševní činnost. Život člověka má rytmus práce a odpočinku. Má odpočívat a dovolit druhým, aby si mohli oddechnout. V dnešní době dochází k přecenění aktivity - přecenění toho, co slouží nějakému účelu. Protiv

kladem přecenění práce je volný čas.

Přestávka a volný čas

Smyslem přestávky je, aby se člověk zotavil z práce kvůli dalšímu pracovnímu výkonu. Je to článek pracovního procesu.

Smyslem volného času ale není, aby člověk mohl pracovat lépe a déle bez poruchy. Smyslem volného času je, aby člověk i ve své pracovní funkci, která ho omezuje na určitou oblast života, zůstal člověkem. To znamená, aby rozuměl sám sobě, aby se rozvíjel, věnoval svým blízkým, i zálibám.

Čím může a má odpočinek být

- Příležitostí k načerpání nových sil pro tělo i ducha

- Časem pro lidi blízké. Děti, partneřky, stárnoucí rodiče, přátele

- Příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět nezhroutí ani nezastaví

- Příležitostí k obdivování Božího díla

- Příležitostí k zamýšlení nad sebou samým

- Příležitostí, kdy máme čas na duchovní věci - dobrá křesťanská kniha

Čím nemá odpočinek být

- Horečným sbíráním dojmů

- Horečným pobíháním od města k městu, od památky k památcе

- Otrockou prací (práce na chalupě)

- Jiným výrazem pro zahálku

Kriterium dobrého odpočinku

Indikátorem toho, že jste si dobře odpočinuli, je, že na vše to, co vás před dovolenou stresovalo, se ted' těšíte, např. konkrétní úkoly. Z dobré rekreace se nemusí člověk rekreovat. Zde je třeba připomenout biblickou zvěst o sedmém dni - **den Božího odpočinku** a rozvedené ve 4. příkázání.

Objevujeme Boží moudrost ve stvořitelském plánu, aby sedmý den byl skutečně dnem opravdového odpočinku, kdy **nemusíme** dělat žádnou práci. Bůh dobré věděl, kolik dní může člověk dobré a užitečně pracovat. Za šest dní je tělo tak vyčerpáno, že si musí odpočinout.

Bůh požehnal den odpočinku, oddělil jej jako svatý.

Den odpočinku je:

- dnem oslavy Božích skutků,
- příležitostí ke ztištění v modlitbách,
- k naslouchání Božímu Slovu,
- časem bratrské lásky
- vyzbrojením do každodenních zápasů.

Byl ustanoven nejen proto, abychom si skutečně odpočinuli, získali novou chuť do práce, ale abychom také získali odstup od svého vlastního díla a uvědomili si, že člověk před Bohem nestojí či padá svým dílem - **Bůh nás necení podle našich výkonů, ale stojíme jen Boží láskou a Jeho milostí.**

4. příkázání je dvojpříkazem práce a odpočinku, předobrazem věčného odpočinutí svatých v nebesích (Žd 4, 9; Zj 14,13).

Převzato

Den odpočinutí

Vlastimil Pospíšil

V den odpočinutí odpočine v Izraeli služebník i služebnice, otrok, dobytče, ale i každé nářadí, kterým Izraelci obdělávali půdu. Den odpočinutí je Boží dar člověku. Přestoupení tohoto „paragrafu“ v Boží smlouvě je přestoupením Božího zákona a Božích ustanovení.

S pojmem den odpočinutí se setkáváme již na sinajské poušti, když Izrael vyšel z Egypta. Praotcové naší víry: Abraham, Izák a Jákob nevěděli o dní odpočinutí. Měli od Hospodina „jen“ zaslíbení. Co všechno bude toto zaslíbení obsahovat, se dověděli až jejich potomci na Sinaji.

Pán Bůh nezotročuje

V Egyptě, v době otrokářské, bylo nemyslitelné ustanovení dne odpočinutí. V době, kdy Hospodin uzavřel s Izraelem smlouvu, již Izrael nezotročil. Byl vyveden ze země otroctví a získal svobodu! Jeho Pánem byl Pán Bůh. Jemu měl sloužit, na Jeho díle pracovat. Na Božím díle pracují svobodní lidé! Pán Bůh nikoho nezotročuje, ale z otroctví vysvobozuje.

Nový rád

V Izraeli bude vládnout jiný – nový a nevidaný rád, s jakým se v jiných národech nesetkáme. Jedná se o nevidané uspořádání společnosti a Izrael se musí mnohem naučit. Až přijde do země zaslíbené, bude tam nastolen jiný rád, jiný pořádek, jiné vztahy, které budou zakotveny v Boží smlouvě s Izraelem. V Kanánu také vládlo otroctví, ale Izrael tam přichází jako svobodný národ. Do otrokářského rádu přinese svobodu a odpočinek.

Boží dar, zaručující odpočinek

Odpočinek je Boží dar. Je zakotven v sinajské smlouvě, v Zákoně

Mojžíšově. Boží smlouva zaručuje odpočinek a nerespektování Boží smlouvy znamená ztrátu odpočinku. Co obsahuje „paragraf“ v Boží smlouvě s Izraelem? „**Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dnu budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách,**“ (Ex 20, 8-10). Toto odpočinutí se neomezuje jen na fyzickou práci, ale má také svůj duchovní charakter. Ve třetí knize Mojžíšově, ve třetím verši je upřesněno, k čemu je den odpočinku určen: „Šest dní se bude pracovat, ale sedmého dne bude den odpočinku, slavnost odpočinutí, bohoslužebné shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou práci. Je to Hospodinův den odpočinku ve všech sídlištích.“

Na poušti ještě Izraelité neměli to pravé odpočinutí. To začalo až v zemi zaslíbené. Jen v zemi zaslíbené je to pravé odpočinutí. Mojžíš dále říká: „**Dosud jsi nevešel do místa odpočinutí a neujal ses dědici tvého, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh...**“ (Dt 12, 9).

Co způsobí odchýlení od Hospodina?

Den sedmý, den odpočinutí nazývá na Mojžíšův zákon. Jakmile se Izrael odchýlil od Hospodina a sloužil cizím bohům, Boží zákon, který mu byl dán na Sinaji, neplnil. Neplnil ani den odpočinutí. Ač byl v zemi Izraelské, byl otrokem cizích bohů, bohů okolních národů. Když byl Izrael odvlečen do asyrského zajetí a později Juda do zajetí babylonského, neměl tam nárok na den odpočinutí. V zajetí neměli „kalendář“. Ani asyrský, ani v Babylonii babylonský. Pamatovali si vůbec Izraelité za tu dlouhou dobu, který den je sedmý? Ale snad tady ani nejde o den sedmý, který najdeme v kalendáři.

Pravé odpočinutí

Skutečné a pravé odpočinutí není odpočinutí od fyzické práce, i když je to také nutné a užitečné. Pán Ježíš hovoří o jiném odpočinutí a to je to pravé. Skutečné odpočinutí je v přítomnosti Pána Ježíše Krista: „**Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout,**“ (Mt. 11, 28). Nezáleží na tom, který to bude den, ale kdo to odpočinutí dává. Pisatel epistoly Židům píše: „**Neboť do odpočinutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili...**“ (Žd 4, 3).

ANKETA

Jak správně využít čas? Správnému rozhodnutí předchází rozhovor s Bohem

Marie Horáčková

Pomyslím-li na využití daného času zde na zemi, napadá mne oddíl z knihy Kazatel, 3. kapitoly, kde čteme o časnosti a věčnosti, o lidském a Božím díle, o lopotě a odpočinku, o rození a umírání, o pláči a smíchu, o hledání a ztrácení a jiných činnostech. Dávno lidé přemýšleli o smysluplném využití času, který nám byl dán, a o významu toho všeho pro konkrétní život. Kazatel říká, že všechno má svůj čas a vše, co činí Bůh, zůstává na věky. Poznal, že vše, co činí Bůh, zůstává navěky a děje se to proto, aby lidé žili v bázni před Ním. Jak je to s tím, co činí člověk? Čas nám byl dán, a jak je psáno v knize Genesis – Bůh umístil na nebeskou klenbu dvě světla, aby svítila nadzemí a vládla ve dne i v noci a oddělovala světlo od tmy. Pokud vládne tma, spíme. Vstáváme ráno, když začíná vládnout druhé světlo. Čas byl vyměřen a Bůh viděl, že je to dobré. V tomto čase dvou světel dostal člověk od Boha výsadu a práva. A lidská činnost začala. Žijeme v tomto poru-

šeném světě, plném různých lákadel a nabídek. Sílu a moudrost ke správnému rozhodnutí co podniknout s časem, tu můžeme najít jedině u Stvořitele všeho.

Ján Baláž a Jarmila Balážová

Držíme sa hesla: Len to, čo sme dali Jemu, to máme – aj čas. Pán Boh nám dovolil dožiť sa dôchodku, ale nie na Vinici Pánovej. Tu vidíme pre nás oboch veľký kus práce vo vzťahu k našim seniorom, ktorých máme v našom zbere dosť. Celkom konkrétnu prácu vidíme v návštevnej službe aspoň raz-dvakrát do týždňa a v organizovaní pravidelných mesačných stretnutí našich bratov a sestier vo veku nad 60 rokov, so zabezpečením duchovného programu aj občerstvenia. Je nám spolu dobre, Pán žehná našu prácu

Vlastimil Pospíšil

Na tuto otázku můžeme odpovědět mnoha slovy nebo jen krátce. Čas nám je dán od Boha a za ten čas budeme Bohu skládat účty. Nesprávně využitý čas může být ten, že celý týden pracujeme od rána do večera a nevíme „kam dříve skočit“, ale správně využitým časem je ten, který využijeme pro konání Božích věcí nebo pro Boží království. Bohem daný čas můžeme znásobit nebo také zakopat. V podobenství o dělnících na vinici (Mat 20,

1-16) dostal odměnu za práci i dělník, který odpracoval jen jednu hodinu. Celodenní nečinné čekání – to byl čas nevyužitý a za ten čas nedostal žádnou odměnu. Využitý čas je čas, odpracovaný na Božím díle a ten čas může být využit v různých službách. Jedni druhých břemena neste a tak čiňte Boží vůli. I to je dobře využitý čas!

Modlitba za rozpoznání

Vsemohoucí Bože, nauč mě znát Tvůj čas. Je to jiný čas, než měří hodiny. Nauč mě znát Tvůj čas, který je nutný pro život v Kristu. Můj čas tak ubíhá... Svět se točí strašně rychle. Málokdy si najdu čas pro věci trvalé hodnoty. Pane, nauč mě znát vhodný čas pro všechno pozemské. V určité životní chvíli zaseju zvídavému dítěti do hlavy myšlenku, jindy dám tomu, kdo bude potřebovat, semínko naděje, jindy dám rodícímu se křesťanovi dar důvěry. Někdy v životě máme rozmetat kameny, které stavějí zdi, jindy zas máme dát dohromady kameny, které tvoří mosty mezi znepřátelenými lidmi. Nauč nás poznat ten správný čas, kdy máme vyhledat společenství těla Kristova, kdy naopak samotu rozjímání, kdy máme s pokorou a láskou sloužit druhým. Pomoz nám, abychom rozpoznali Tvoje dílo ve světě a Tvé volání k němu. Amen.

(Z programu Cesty do Emaus)

SÍLA SHORA

Duch svatý dává sílu milovat a zcela sloužit Ježíši

Nejdříve upozornění: Duch svatý není žádné „to“, On je osoba. Není něco, ale někdo: On je Bůh. Trojjedinost sestává ze tří osob: Boha Otce, Syna, Ducha svatého.

Bible říká, že Bůh je všemocný.

U proroka Micheáše čteme: „Já však jsem naplněn mocí, duchem Hopsodinovým“ (Mich. 3, 8)...

Je také všudypřítomný. Ať jdeme kamkoliv, On je přítomen. Žalmista David říká: „Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří?“ (Ž 139, 7). Duch svatý může být ve vašem srdci právě tak jako v mém, i když jsme vzdáleni tisíce kilometrů.

Duch svatý je vševědoucí. V Novém zákoně čteme: „Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží“ (K 2, 10).

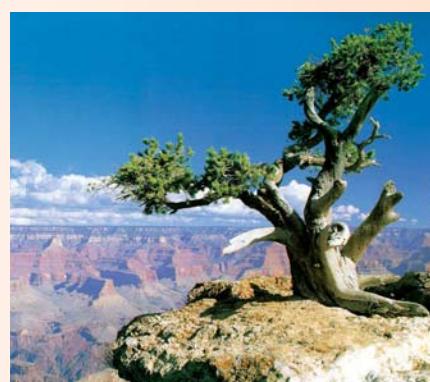
Duch svatý je také náš učitel. Během našeho života nás vede hlouběji a hlouběji do Boží pravdy, abychom rostli ve svém vztahu k Ježíši a stále lépe jej poznávali. To se však daří jen s pomocí Ducha svatého. V okamžiku, kdy přijímáme Ježíše jako svého Spasitele, přichází Duch svatý do našeho srdce a žije v něm. Pomáhá nám přitom žít životem křesťana. Bez jeho pomoci nemůže nikdo následovat Ježíše. Bez Ducha svatého je nemožné poro-

zumět Bibli, anebo vědět co znamená společenství s druhými křesťany. Bez něj nemůžeme mít osobní vztah k Bohu. Duch svatý vidí všechno, co se v nás odehrává. Ví, jaký vývoj probíhá v našem srdci a jak mění naše myšlení. Před ním se nedá nic skrýt.

A je **svatý**, Bible říká: „Budete svatí, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1, 16). A Duch svatý nám chce přitom pomoci, abychom rostli ve víře. Máme se stále víc podobat Ježíši. Při tomto procesu růstu chce nám pomoci Duch svatý.

ON OTVÍRÁ OČI

Nejdříve působí Duch svatý k tomu, abychom si uvědomili, že jsme **hříšníci**. Ježíš říká: „On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud“ (J 16, 8). Tak může Duch svatý použít např. modlitbu matky nebo tragickou událost, kázání faráře nebo jinou zkušenost, aby nám objasnil, že

jsme hříšníci a musíme svůj život neodkladně svěřit Ježíši. Pro každého z nás jasně platí: „Ty jsi hříšník. Musíš se obrátit.“ Něco takového neslyšíme přirozeně rádi. Kdyby to však Duch svatý neučinil, nepřijali bychom nikdy odpustění svých hříchů. Nikdy bychom nebyli zachráněni a nikdy nepřišli do nebe.

DARUJE NOVÝ ŽIVOT

Druhé, co Duch svatý působí, je **dar nového života**. Bible říká, že kvůli svým hřichům a přestoupením jsme od Boha odloučeni, ale Duch svatý daruje nám nový život skrze Ježíše Krista, který říká: „Nenarodil se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží“ (J 3, 3). Duch svatý je jediný, který to může učinit. Apoštol Pavel říká: „On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytí, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého“ (Tit 3, 5). Naše dobré skutky nás nemohou zachránit. Zachránění jsme jen Božím milosrdenstvím a jeho milostí. Tuto milost si nemůžeme zasloužit. Je Božím darem záchrany.

BYDLÍ V NÁS

A to třetí: Duch svatý nás chce **zcela naplnit**. Mnozí lidé jsou tvárnění a ovládání naší egoistickou a materiálně řízenou společností a kulturou. Ale Pán Bůh nás chce od toho osvobodit.

Říká: „Sešlu svého Ducha na všechny lidi“ (Sk 2, 17). Řekneme-li k tomu své „ano“, pak naše tělo bude domem, do kterého se nastěhuje Boží Duch.

Proto bychom měli dávat pozor na to, aby nic nečistého a zlého se v nás nezabydlelo. Proto musíme zacházet zodpovědně se svým tělem. Bůh je miluje. Nechce, aby bylo znečištěno špatnými věcmi, kterých bychom se dopustili. „Bible říká: „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?“ (1K 3, 16).

DÁVÁ SÍLU

A to čtvrté: Duch svatý vám daruje sílu ke službě Ježíši. „Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědky“ (Sk 1,8). Bez síly Ducha svatého bych nemohl konat službu, kterou dělám. Předávám dál Boží poselství. On mne k tomu povolal a daroval tento dar. Tím nejdůležitějším je poselství: Ježíš zemřel za naše hřichy a vstal z mrtvých a opět přijde. Je připraven vejít také do vašeho srdce a učinit z vás nového člověka. To je evangelium.

O Duchu svatém je také řečeno, že přináší ovoce: Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání. Milovat některé lidi je pro nás nesnadné. Ale Duch svatý nám k tomu daruje sílu. Láska je největším důkazem toho, že jste svůj život svěřili Kristu. Duch svatý může milovat lidi skrze vás.

Jsou období, při kterých mám pocit, jako bych neměl žádnou radost. Tak si kleknu a modlím se. „Pane, kde je radost v mé životě?“ A zjišťuji, že radost tu je, zcela v hloubi. Je jako hluboká řeka. Ať jsou okolnosti jakékoli, pramen radosti nikdy nevyschne.

Skrze Ducha svatého přijímáme také pokoj, který převyšuje náš rozum. Ať přijde cokoli, mám ve svém srdci pokoj. Vím, kam jdu, vím, odkud přicházím a vím, proč jsem zde – skrze Ducha svatého.

UKAZUJE NA JEŽÍŠE

Znáte Ježíše? Duch svatý přišel, aby nám umožnil spartit slávu Ježíšovu, abychom jej naďešcko vyvýšili a oslavovali. Ježíš říká, že Duch svatý nebude mluvit sám za sebe (J 16, 13). Přichází, aby všude zvěstoval čest a slávu Ježíšovu. On je ten, který nás táhne k Ježíši. On nás přesvědčuje o tom, že potřebujeme Ježíše. Jejen jedna cesta k záchráně a tou je Ježíš.

V tomto okamžiku Duch svatý naplní vaše srdce. Můžete začít zcela nově. Duchem svatým - jeho silou - můžete být od základu změněni.

Bible říká: „Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje rády a jednat podle nich“ (Ez 36, 27). Odevzdejte svůj život Ježíši!

Billy Graham
Entscheidung 3/2011

Ten, kdo žehná čas

Jiřinka
Vimplerová

„Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro.“
(Kaz 3, 12)

Vkázání jsem slyšela, že „dobro“ znamená konat Boží vůli. Co je Boží vůle v našem křesťanském životě? Nést evangelium o Kristu. Ale kdy, kde a jak?

Svědecký službou

Již několik let se každý den modlím, aby mi Pán Bůh poslal v tom dni někoho do cesty, komu bych mohla povědět o své víře v Pána Ježíše. Vyhledávala jsem situace, kdy jsem s lidmi mluvila o své víře. Ale nějak se mi nelíbil výsledek mého snažení. Často jsem byla po vydání svědeckého závěrečného otázky, na které jsem neznala odpověď, třeba, jak se Bůh mohl dívat na křížácké výpravy, holocaust, pedofilní kněží, a podobně. Prostě jsem z toho byla nešťastná.

Přesně před rokem, v květnu 2010, se mi dostaly do rukou Žatecké noviny, kde na první stránce byla krátká výzva o tom, že nemocnice hledá dobrovolníky. Začínala tam dobrovolnická služba a hledali ochotné pomocníky.

Hned mě to osloivilo a řekla jsem si. „Tak, děvče, žádné povídání o Pánu Ježíši, ty musíš o Kristu začít svědčit prací-službou.“

Mám sloužit nemocným?

Druhý den jsem zavolala do nemocnice a zeptala se, co taková dobrovolnická služba obnáší.

Byla jsem třetí, kdo na výzvu v novinách reagoval. Koordinátorka této služby mě hned pozvala na schůzku. Sama mi řekla, že ještě neví, co ta služba přesně bude obnášet, že také začíná, ale časem se prý uvidí. A hned mě vzala na oddělení následné péče – LDN – (lůžka dlouhodobě nemocných).

Viděla jsem beznaděj

Kdo z vás někdy byl nebo ležel na tomto oddělení, ví, jaké je to prostředí. Procházela jsem jednotlivými pokoji, ale co jsem viděla, se mi vůbec nelíbilo. Zápach, smutné oči pacientů, neosobní personál. První, co jsem si

rekla, bylo: „Tak takhle jsem si to nepředstavovala! Pomáhat dětem, to je moje parketa, ale těmto lidem, často nevoňavým, hodně pobrindaným - to tedy nevím.“ Chtělo se mi zbaběle utéct, ale když už jsem tam přišla, tak to nějak vydržím. Koordinátorka mě provedla několika pokoji, a pak řekla, at jdu sama a prý uvidím, jak a v čem budu užitečná. Viděla jsem jen cizí lidi se smutnýma očima, hodně bolesti a často i beznaděj. Vůbec žádné nadění, že jsem přišla.

Kde na to vzít čas?

První návštěvu v nemocnici jsem protrpěla. Domů jsem přišla celá nešťastná. Nelíbilo se mi, co jsem v nemocnici viděla, ale cítila jsem, že je to služba, která má význam a mohla by to být cesta ke svědeckví o Pánu Ježíši. Modlila jsem se, co mám dělat. Měla jsem se do týdne rozhodnout, zda to zkusím nebo ne. Dávno jsem se tak vroucně nemodlila jako tehdy. První, komu jsem o tom řekla, byl manžel a ptala jsem se ho na radu. Řekl, že to je rozhodnutí, které nemůže za mě udělat, ale zeptal se mě, kde na to chci vzít čas.

Mám časově velmi náročné zaměstnání, snažím se pracovat ve sboru, domácnost, rodině.

Zase další důvody ke zvážení, jestli se pustit do služby v nemocnici nebo ne. Začala jsem se modlit za čas, abych mi ho Pán Ježíš nějak přidal.

Kolik za to máte?

Přes všechny obavy a se strachem, ale s modlitbou o pomoc jsem se vydala další odpoledne do nemocnice. Začátky byly těžké. Nikdo na vás nečkal s úsměvem a otevřenou náručí. Jen byl každý zvědavý, co tam chcete, proč to děláte a kolik za to máte. Když jsem odpověděla, že to dělám zdarma, pro radost a pomoc druhým, bylo to všem divné a podezřelé.

Když babička volá svoji maminku

Poprvé jsem stála u jedné babičky, která ze spaní naříkala. Vzala jsem jí za ruku, hladila ji a modlila se. Za chvíliku se babička probudila a volala svoji maminku, tak jsem ji hladila dál a ona usnula. To byla moje první služba.

Šla jsem s modlitbou

Každý začátek je těžký, ale pokaždé jsem prosila Pána Ježíše, ať jde se mnou. V každém pokoji je někdo, kdo potřebuje pomoc. Vždycky jsem se představila a zeptala se, jestli něco nepotřebují, jestli si nechtějí povídат, přečíst noviny. Co si máte povídат s lidmi, které jste v životě neviděla, neznáte jejich život a zájmy.

Rodiny na ně zapomněly

Někdy je mi vyčítáno, že jsem upovídána, ale v tomto prostředí to byl dar. Spousta babiček nic nepotřebovala. Chtěly si jen tak popovídat. A tak jsem si s nimi povídala o vaření, pečení, zahrádce. Jen o dětech a rodině moc mluvit nemůžete. V mnoha případech na tyto babičky a dědečky jejich rodiny zapomněly.

Klíč k srdcím je krém

A víte, jaký klíč nebo prostředek jsem našla k srdcím ležících pacientů? Je to krém na nohy. Asi na třetí návštěvu do nemocnice jsem si koupila krém na nohy, a když už jsem nevěděla, jak dál, co povídат, tak jsem se zeptala, jestli nechtějí namazat nohy. Hned se jím rozjasní tvář a zazáří oči a nadšeně přikyvují. A při další návštěvě se už ptají, jestli mám s sebou krém na nohy, že se celý týden těší, až jim zase namažu nohy.

A co ještě v nemocnici dělám? Masisruji ty nohy, pomáhám sestřičkám krmit ty, kteří se sami nemohou najít, nosím s sebou navlhčené kapesníčky, tak otírám obličej, učešu je, pohladím, držím za ruku, naklepnu polštář, poslouchám jejich osudy, čtu noviny, zpívám si s nimi, jdu s nimi na procházku, škrábu záda a nejen záda, přinesu nějakou dobrotu.

Vydávám vůbec svědectví?

A co hlavní důvod, kvůli kterému jsem šla do této služby - vydávání svědectví? No, zatím nic moc. Když se naskytne příležitost, mluvím o Pánu Bohu, ale v těchto prostorách slyšíte jen výčitky Bohu, že Bůh na ně zapomněl. Tak jím mohu povědět, že nezapomněl, že k nim posal mne.

Někdy je mi těžko, ale když si představím, že v nemocnici neleží pro mě cizí babičky, ale milovaný Pán Ježíš, tak se mi jde do služby radostně.

Těsně před Vánoci napekly sestry z našeho sboru více cukroví a každému pacientu z LDN jsme daly balíček s cukrovím. Spolu s děvčaty z mládeže a dorostu jsme obešly všechny po koje a zpívaly vánoční písničky a koledy. To potom viděly radost v očích a nejen u pacientů. Nám, sloužícím, bylo tak krásné!

Že tato služba není jen smutná, ale že tady zažijeme spoustu úsměvných situací a příhod, o tom vypovídají tyto příběhy:

Ach synku, synku

V nemocnici leží babička, které je 102 let a ráda zpívá. Žádá mne, abych zpívala s ní. Já začínám písničkou

„Pán Bůh je láska...“ Jenže, ona tu píseň nezná. Sice se jí líbí, ale chce zpívat její nejoblíbenější „Na tom pražském mostě...“ Já nenápadně přecházím na píseň „Ach, synku, synku...“ Říkám, že to byla oblíbená píseň prezidenta Masaryka, kterého určitě znala a pamatuje. Jenže po dozpívání Masarykovy oblíbené, opět musí znít „Na tom pražském mostě...“ A při každé návštěvě spolu zpíváme.

Žhavé novinky

Další babička špatně vidí a chce, abych jí četla noviny. Zajímá jí politika a má ráda pana Paroubka. Jenže já jsem pravicový volič, tak jsem musela hledat něco kladného i na pana Paroubka. A víte, že jsem toho na Internetu našla hodně? A její otázky, co dělají celebrity a hlavně, co ta Bartošová, tak ty mě vyvedly z míry. Od té doby, než jdu na návštěvu, jdu na Internet a hledám žhavé novinky ze „šoubyznusu“.

Dlužníci

Leží tam babička, která pořád něco sepisuje a chce, abych jí pomáhala s psaním. Píše si seznamy dlužníků, komu půjčila peníze, a kdo jí je nevrátil. Při tom sepisování si není jistá, jestli byl dluh vrácen nebo ne. Tak já oroduji za dlužníky, aby jim dluhy odpuštla.

A co ta služba přinesla mě?

Užší obecenství s Pánem Ježíšem. Denně se modlím a prosím Pána Ježíše o sílu a žádám Ho, aby šel do nemocnice vždycky se mnou. Když večer odcházím z nemocnice a jdu nemocničním areálem domů, děkuji Bohu za zdraví, že se sama najím, poškrábu, umyji. A jak je to s časem? Jestli je to u vás jediná překážka nebo výmluva ke službě, odevzdejte to Bohu. On vám čas nejen dá, ale i přidá. Moje zkušenosť po roce dobrovolnické služby je, že času nemám nikdy nazbyt, ale čas věnovaný službě potřebným je ten nejpozehnanější.

Jsem Pánu Ježíši vděčná, že nejsem v této službě sama, přidala se také moje dcera Lenička. Chodí pomáhat sestřičkám na dětské oddělení. Přidala se také sestra Marijánka Peková, která je nejen moje sestra ve sboru, ale také kolegyně v práci, sousedka a přítelkyně.

Slúžme v láske našim blížnym

I. Jána 3, 17 – 18

„Ak má niekto hojnosť a nedbá, že jeho brat je v núdzi, márne tvrdí, že miluje Boha. Nemilujme iba slovami, ale opravdivými činmi.“

Mám rada, keď sa na prečítaný text z Božieho slova pozeraame v súvislostiach a nevytrhávame veci z kontextu a situácie. Prvý list Jánov je napísaný jedným z dvanásťich učeníkov, zrejme posledným žijúcim Jánom ešte pred vyhostením na ostrov Patmos. V 70-tych rokoch n. l. bol zničený Jeruzalem a kresťanov rozohnali po celej Rímskej ríši. Prvá generácia kresťanov si vytrpela a prežila niekoľko krutých prenasledovaní. Hlavným problémom, ktorému vtedy čeliila cirkev, boli pokušenia. **Mnohí sa prispôsobovali svetským hodnotám, a tým zanedbali povinnosť byť svedectvom o Kristovi a robili vo svojej viere kompromisy.** Presne o tých istých problémoch hovoríme v cirkvi aj dnes, a preto je toto slovo aktuálne aj pre nás.

Ján napísal tento list všeobecne pre všetkých veriacich, aby ich napomenul a priviedol znova späť na správnu cestu. Chcel povzbudíť kresťanov k pravej láske k Bohu a tiež k sebe navzájom. Zdôrazňuje, že máme veriť v meno Ježiša Krista a navzájom sa milovať. Pravá kresťanská viera a láska nie je iba **pocit**, ale **rozhodnutie**. Môžeme sa rozhodnúť zaujímať sa o blaho ostatných ľudí a správať sa k nim s úctou, či už k nim náklonnosť cítime alebo nie. Ak sa rozhodneme milovať druhých, Boh nám dá potrebnú silu a ukáže nám, ako máme svoju lásku dávať najavo.

Rozhodnutie aplikovať našu vieru a lásku do všedných dní voláme **služba blížnym**.

Slovo **liturgio** v Starom zákone označuje službu ako profesionálnu, kňazskú starostlivosť jednotlivca, alebo skupiny. Nový zákon viac používa nám známe slovo **diakonos**. Zmena termínu naznačuje zmenu v učení, pretože služba už nie je len vecou kňaza, ale každý kresťan dostáva povolenie k službe.

Vzorom kresťanskej služby je život Ježiša Krista, ktorý neprišiel, aby mu slúžili, ale aby sám slúžil.

Jeho služba bola komplexná a zamieraná na každú oblasť nášho bytia: telo, dušu i ducha (nasýtil zástup, odpustil hriechy, uzdravoval). V Novom zákone je najviac apelov práve na službu domácim viery.

„Ak má niekto hojnosť a nedbá, že jeho brat trie núuzu, márne tvrdí, že miluje Boha.“

Priznávam sa, že som po revolúcii mala dosť veľký problém dávať bezdomovcom a žobrajúcim, ktorí sa množili ako huby po daždi, almužny. Ich výhovorky a bájky boli príliš absurdné, aby im človek uveril. Ale aj toto dokázal Pán zmeniť. Teraz s bezdomovcami pracuje

v našom meste kolektív ľudí z rozličných kresťanských spoločenstiev a ja môžem s dôverou pristupovať k tejto službe.

Dnes sme svedkami mnohých dobročinných akcií a najrozličnejších zbierok nielen pre Japonsko, ale aj pre doma organizované akcie pre potreby núdznych. Ľudia radi prispievajú malými či väčšími finančnými sumami hlavne pre uspokojenie vlastného svedomia. Určite poznáte veľa ochotných darcov, ktorí hoci nie sú kresťania, predsa sú vzorom v dávaní aj pre veriacich.

Mnohí ľudia súce konajú dobré veci, ale nemajú v srdci vieri v Pána Ježiša. Iní zase tvrdia, že majú vieri, ale sotva kedy urobia niečo dobré. Dobré skutky súce nemôžu zabezpečiť spasenie, ale sú nevyhnutným dôkazom pravej vieri a lásky. K tomu, aby nastala zmena v našom srdci a postoji, je nevyhnutné, aby sme spoznali **LÁSKU**.

I. List Jánov 3, 16a

„Potom sme poznali lásku Božiu, že (Jeho syn Ježiš) položil za nás svoju dušu.“

Galatánom 3, 26

„Lebo všetci ste synmi Božími skrze vieri v Krísta Ježiša.“

Rimanom 8, 14 – 15

„Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími. Lebo ste nevzali ducha služby, aby ste sa báli, ale ste vzali ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba , Otče!“

Toto učenie o synovstve Pavol objasňuje v origináli slovom *hyiothesia*, čo sa prekladá ako prijatie. V jeho dobach sa používal tento výraz pri adopcioi dieťaťa. Bola to právna formula „vstupu“ dieťaťa do dedičstva v deň, ktorý určil otec. A tak aj my týmto aktom „prijatia“ vstupujeme do dôverného a intímneho vzťahu s Bohom, ktorý sám je láska.

Duchovná rovnica:

PRÍJEM = VÝDAJ

Ak som ja prijatá, prijíjam Božiu lásku, On ma vedie a vyučuje, tak vzťah s Ním bude klúčovým momentom toho, čo chcem odovzdať ostatným. Pozrite sa na niektoré hebrejské výrazy pre intimitu:

Yada – milovať druhého s cieľom poznáť, spoznávať ho všetkými zmyslami.

Sod – nechať sa spozať, úplne odkryť.

Sakan – poznáť druhého s cieľom, aby som mu slúžil.

Ako som už spomenula, v Novom zákone je najčastejšie výzva pre službu adresovaná svätým, teda domácim vieri. Toto je niekedy najťažšie pole pôsobnosti a kameňom úrazu nás mnohých.

1.

V prvom rade chcem spomenúť službu našim manželom. Poznajú naše kladné aj záporné vlastnosti, vidia nás každodenným život a nielen nedelňu fásádu. V tomto prostredí robí **roky** všetko s láskou je pre mňa výzva na každý deň. Nie som dokonalá manželka, ale môžem vyznať, že Pán Ježiš veľa mení na mojom charaktere a rokmi pridáva nové poznanie a rozvážnosť. Chcem zvlášť povzbudiť sestry, ktoré majú neveriacich manželov, ktorí sú možno považaní rozličnými závislosťami, a tiež aj

tie, ktorých manželia poznajú správnu cestu, ale nechodia po nej.

Niekedy je ľahšie za druhých zomrieť než pre nich žiť. To okrem iného znamená klášť túžby druhých na prvé miesto.

2.

Druhá oblasť je služba našim deťom (a rodičom). Naši najblížší sú obzvlášť prísní sudcovia. Sledujú naše rozhodnutia a v neskoršom veku aplikujú to, čo prebrali od nás v deťstve do svojich životov a domácností. Často počujeme výroky typu: „Ja nechcem byť ako moja mama“ alebo „Niky nezabudnem otcovi, čo mi urobil.“ Je milosťou, ak žijeme príkladný život a sme svetlom a soľou pre naše deti. Modlime sa, aby naše deti išli v našich šlapajach po úzkej ceste.

3.

Tretia oblasť, kde slúžime, je zbor – cirkev. Pred nejakým časom sme v našom zbere mali vyučovanie o dvoch typoch slúžiacich – o synovi a sluhovi.

Syn sa narodením stáva automaticky dedičom a spolumajiteľom bohatstva a všetkého majetku svojho otca. Vyrastá pod vedením otca, je ním vyučovaný a chránený láskou. Jeho úlohou je byť poslušný a zveladovať majetok.

Sluha žije v dome svojho pána, je vlastne súčasťou rodiny, domácnosti. Niektorí sluhovia prezijú aj celý život v jednej domácnosti – narodia sa tam svojim rodičom, otrokom, žijú a umierajú na tom istom mieste. Napriek tomu, že sluhovia žijú v dome a sú súčasťou domácnosti, predsa sú v inom postavení ako synovia a dcéry, ktorí sa narodili pánovi domu. Sluha nemá nárok na dedičstvo ani na žiadny majetok, no aj napriek tomu niektorí sluhovia môžu mať veľký vplyv na svoje okolie.

Veľa členov zboru ostáva otrokmi – sluhami, ktorí neprijímajú adopciu, a tak sa nestanú synmi Božími.

Prvý rozdiel je v tom, že syn buduje dom, kym zamestnanec, služobník, iba slúži v dome, udržuje dom. Syn vie, že ten dom je jeho vlastníctvo, jeho dedičstvo, a preto je iniciatívny. Sluha prichádza upratovať, opravovať, varí, ale nemá túžbu a ani kompetencie a autoritu robiť zásadné zmeny. Človek, ktorý sa cíti v zbere doma ako syn, víta podobným spôsobom priateľov a návštěvníkov v zbere, teší sa ich prítomnosti, snaží sa im ukázať svoj zborový domov, uviesť ich do spoločenstva. Prichádzajúci ľudia si potom povedia: „Tu v tomto dome, v tomto spoločenstve musí byť niečo špeciálne, nikde som nezažil také privítanie.“ Človek s mentalitou služobníka si povie – na to je služba pri dverách a diakoni, aby to robili, prečo by som to mal ja robiť, nie je to moja úloha, moje zadelenie.

Človek s myšlením služobníka môže byť a často aj je žiarlivý na svoju službu, nechce, aby ho o ňu niekto pripravil. Môže ju vykonávať aj dobre, ale nevychová si žiadnych nasledovníkov, lebo

sa bojí, že ho vytlačia z jeho pracovnej pozície. Ten, kto má myslenie syna, kto sa cíti členom rodiny zboru, ten sa dokáže podobne tešiť z úspechu svojho nasledovníka v službe, ako sa otec teší z úspechov syna a všeestranne ho podporuje a teší sa z toho, keď sa mu darí.

Urazenie sa, pohoršenie je možno najčastejšou príčinou, prečo ľudia odchádzajú z jedného zboru do druhého. Sluha veľmi ľahko opustí zbor – rodinu v prípade urážky, problémov, alebo keď sa mu niečo nepáči, lebo sa necíti jej súčasťou. Syn znesie aj urážku, nepočopenie, lebo má hlboký – intimný vzťah k rodine, k zboru. Ďalším rozdielom medzi synmi a sluhami je, že syn povie otvorene, čo ho trápi. V zdravej rodine, v zdravom zbere existuje vzájomná dôvera, zdieľanie sa – intimita. Sluha povie to, o čom vie, že to ľudia alebo „šéfovia“ chcú počuť. Sluha, keď je zranený, uzavrie sa do seba a vyrobí tým veľa problémov. Posledným rozdielom medzi synom a sluhom je fakt, že syn je ochotný a schopný rást, je pokorný a poučiteľný, kým sluha prichádza do domu už dospelý, má všetko uzavreté, nepotrebuje a ani nechce rást.

Každý človek je povolaný do služby. Brat Stano Kráľ raz povedal: „Nemusíš všetko robiť v zbere sám. Nájdì si len jednu službu, ktorú budeš robiť s láskou a z poverenia Pána.“

Tvoja duchovná zrelosť sa bude merať tvojou láskou, vytrvalosťou a nasadím v službe.

Príbeh jednej Martušky

Vstúpiť do komnaty ticha

Smieť vstúpiť do komnaty ticha mať ju len pre seba.

Chrániť ju pred všetkou špinou sveta pred hlukom dravostou.

Vstúpiť, keď vôkol sadá hmla kontúry istôt strácajú sa a chvíliku pookriať.

Nechať sa premeniť ožiaríť Tvojou prítomnosťou precítiť silu lásky nádeje a pozrieť pozrieť do ďaleka.

Vychutnať vôle iného kráľovstva.

Miloš Kondač

Mít chvíliku pro sebe není sobectví

Lukáš 24, 13 – 35

Naše duše touží zůstávat v Boží přítomnosti. Naše přirozenost však jde většinou proti takové touze. Stále máme cosi na práci, něco neodkladného (mnohdy i prospěšného pro druhé). Ale jde-li o budování vztahu s Pánem, musí jít všechno stranou.

Sama jsem poznala, jaké to je, když člověk zanedbá modlitbu. Tako oslabený začne chřadnout na těle i duchu a nemá už ani chuť do života. Duch svatý musí strádat a cítit se „nepohodlně“ v člověku, který vyznal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, ale prakticky podle toho nežije. V souvislosti s tím vystavá otázka: Poznáme Pána, když ho potkáme? Jak se stalo v Lukášově evangeliu, když se učedníci ubírali do Emaus, povídali si o událostech posledních dní a Ježíše, který se k nim připojil, nepoznali.

Duch Svatý v nás by Pána jistě vítal a srdce by nám pro Něj zahořelo (Luk 24, 32). Bůh ale nechce, aby nám pro Něj srdce hořelo jen občas, ten oheň v nás má planout stále. Jak jinak býchom potom dokázali zapalovat srdce druhých lidí kolem nás?

Ohníčky lásky.

V pravidelném setrvávání v Boží přítomnosti máme největší předpoklad, že nám Bůh sám naplní naše nitro Jeho láskou. Budeme pak moci šířit „ohníčky lásky“ ve svém okolí. Bez modlitby to však možné není.

Zapomínám rychle.

Je zajímavé, jak člověk brzy zapomene na to, co mu pomáhá, co mu dodává síly. Kolikrát se sama sobě divím, jak si mohu myslet, že všechno lze zvládat z vlastních sil. Vymluvám se potom na čas jako na „nepřítele“, který mi ukrajuje z mého času, a já nestihnu to, co jsem si předsevzala. Jenže chyba je jinde – špatně rozvržený den. Když začínám ráno spěšnou modlitbou, ještě se dá vše zachránit „střelnými modlitbami“ přes den, krátkým rozjímáním nad Písmem Svatým v metru po cestě do práce a večerním ztišením po návratu z práce domů. Jenže tady je právě ta potíž!

Nevím jak vy, ale já když přijdu z práce domů, nevím co dřív. Jestli připravovat večeři, svačinu na další den, prát nebo uklízet. V duchu se těším na ztišení nad Písmem a modlitbu, ale odsouvám to na čas před usnutím. Jak to asi dopadá, tušíte. Studium Božího slova není tak kva-

litní a dlouhé, protože únava se hlásí o slovo.

Ty dopady!

Nezávažnější dopad mělo takové jednání na moji psychiku. Každý pracovní den jsem zvládala hůr a hůr, sil ubývalo a já si připadala jako malé stvoření plazící se těsně u země. Každě ráno jsem se snažila děkovat Bohu za nový den, ale pravda byla, že jsem se spíše hrozila toho, jak ten den vůbec přežiju, když už jsem ráno na pokraji sil. Ruku v ruce s narůstajícími zdravotními problémy jsem ale nejhůř snášela tu fatální ztrátu energie a chuti do života. Místo děkovných modliteb jsem k Bohu volala celá zoufalá s hlavou plnou otázek, jak mám pod takovým tlakem přežívat a jak vůbec můžu předávat druhým lidem Světlo a Krista, když sama potřebuji pomoc.

Když máte v duši všechno jen ne Boží klid a pokoj, podrážděně reagujete na útoky druhých (především v práci). Například už pouhý nevinný dotaz druhého člověka (prosba o pomoc) vás dostane do stresu a hlavou vám letí: Jak tohle ještě budu zvládat? Pomoc mu přece nemohu odmítout! Jaká bych to byla křesťanka? Kde ale vzít sílu, když sama padám k zemi.

Tohle jsem prožívala několik měsíců a zoufale jsem se snažila zavděčit všem stranám (zaměstnavatel, rodina, přátele). Potom jsem zjistila, že volný čas prakticky nemám a dlouhé modlitby jsem schopna jen tehdy, když jsem tak slabá a tak zoufalá, že už ani nedokážu spát a jen modlitba mě ukonejší k spánku.

Něžné napomínání.

Něco mi ale říkalo, že takhle se žít nedá a Bůh sám mě něžně napomínil v modlitbách. Připomenul mi, že bez pravidelné modlitby, společenství křesťanů, nutného odpočinku nemohu žít plnohodnotný život s Bohem a radovat se z Boží přítomnosti. Trvalo mi dost dlouho, než jsem si s překvapením uvědomila, že mít chvíliku pro sebe není sobectví, ale nezbytnost.

Do akej miery sme chorí?

„Sme chorí do takej miery, do akej v sebe skrývame svoje tajomstvá.“ Tento fakt veľmi ovplyvnil a ovplyvňuje môj život. Pred nebeským Otcom neskryjem nič.

Kedysi však boli pre mňa dôležitejšie postoje a správanie ľudí, ktorími som sa nechávala ovplyvňovať a manipulovať. Hoci som vyrastala vo veriacej rodine a vedela som, že Pán Boh existuje, ked' som dospievala, Boh pre mňa neboli prioritou a najdôležitejšimi sa pre mňa stali názory ľudí, medzi ktorími som sa pohybovala. Viac mi záležalo na tom, čo si o mne budú myslieť oni, než to, čo si o mne myslí Boh. Začala som potláčať svoje pocit – strach, úzkosť, hnev... Chcela som iba zapadnúť, zapáčiť sa, prisťažiť sa svojmu okoliu. Nedokázala som používať slovo „nie“, nevedela som si svoju hodnotu, nevedela som správne spracovať svoje pocity. To, že mám právo povedať na danú vec svoj vlastný názor – hoci aj protichodný, ako má ten druhý – som považovala za nemožné.

Tento tlak ma priviedol k seba-zničujúcemu spôsobu života, ktorý ma celkom spútal. Na pomoc som si, žiaľ, pozvala veľmi zlého a zákerného spoločníka, ktorý mi pomáhal zvládať zložité situácie s pocitom euforickej ľahkosti – alkohol. Tento spoločník nikdy nezlyhal. Vždy, keď som potrebovala jeho pomoc, mohla som sa na ňu spoľahnúť. Fungoval naozaj spoľahlivo. Ale len dočasne! Postupne som si uvedomila, že pomoc, ktorú som od neho očakávala, trvala čoraz kratšie a neuspokojovala ma tak, ako to bývalo na začiatku... no bolo už príliš neskoré vymaniť sa z jeho pazúrov. Stala som sa na ňom závislá. Už som nemala na výber. Stratila som slobodu – nad všetkým... Bola som schopná pre môjho verného spoločníka urobiť čokolvek – snáď okrem vraždy... klamat, vydierať, predávať, zneužívať, skrývať, ubližovať... urobila som veľa zlých vecí. Mozog mi prestal správne fungovať, zabúdala som. Môj stav sa zhoršoval. Nedokázala som sa pozrieť ľuďom do očí, strácali som kontrolu sama nad sebou. Nevedela som normálne žiť, radovať sa, smiať sa, povedať svojim najbližším: mám ta rada! Nedokázala som ovládať svoj život – cítila som sa pred ním bezmocná. No priznať si, že v mojom živote je niečo, čo nemám

pod kontrolou, bolo nemysliteľné. Nechcela som ten problém vidieť, pomenovať ho, prijať riešenie. Mala som strach zo zlyhania. Nechcela som pripustiť, že nie som schopná pomoci svojej vôle túto situáciu zvládnúť. Strach zo zlyhania vyústil do skrývania sa, čo spôsobilo obviňovanie a výčitky, ktoré prerastli v hanbu. Uzavrela som sa do seba, o svojom probléme som nechcela hovoriť – s nikým! Bolo to moje obrovské tajomstvo, ktoré som sa snážila precízne strážiť! Prežívala som vnútorné muky. Čažilo ma to ako obrovský balvan, no nikto sa to nesmel dozvedieť!

Niekolko rokov som takto ničila samu seba, ale aj svoje okolie, ktoré nevedelo, čo sa so mnou deje. Chýbala mi pokora. Myslela som si, že pokora je prejavom slabosti. Dnes viem, že pokora dáva vyslobodenie, zbavuje strachu a poskytuje pokoj a vyrovnosť, ktorú dáva len násť nebeský Otec. Tento Boží pokoj a vyrovnosť sa nedá v ničom porovnať s chvíľkovým potešením zo splnenia pozemských žiadostí a pokušení.

Jeden z najkrajších zážitkov pre mňa bol, keď za mnou Pán Boh poslal človeka, ktorého používa ako nástroj záchrany pre ľudí, ako som ja. Tak to vnímam. Pomaly, postupne a tiež veľmi bolestivo nastal zlom. Prišla pomoc, v ktorú som v hĺbke duše dufala, túžila som po nej – no zároveň som neverila, že príde. Myslela som, že mojím vyslobodením môže byť len smrť. Dodnes viem, že sama by som pomoc nehladala, ani by som sa o to nepokúšala. Keď tento človek videl, v akom som stave, ponúkol mi pomoc, ktorú som tak zúfalo potrebovala. Išla som. Neviem súce ako, ale išla som... zoznámil ma so skupinou ľudí, ktorí prežívali to isté. Uvedomila som si, že nie som sama, kto je „divný“. Bol to úžasný pocit – vedieť, že existujú ľudia s rovnakým problémom, že je to choroba, ktorá má diagnózu F 10, a pokial sa nebudem liečiť, tak na ňu zomriem. Dnes už tiež viem, že môže postihnúť kohokoľvek. Nevyberá si. Nezáleží jej na tituloch, postavení, vierovyznani. To, že niekto chodí na bohoslužby, ešte nezaručuje imunitu voči tejto chorobe, ktorá postihuje telo, mysel, dušu i

ducha a zoberie človeku všetko, na čom záleží – bez milosti. Pochopila som, že sama to nezvládnem. Každý deň dákujem Bohu za nesmiernu milosť, ktorú mi dal – za ľudí, ktorých mi poslal, aby mi pomohli, za to, že zlomil moje zatvrdnuté srdce, ktoré mohlo prijať milosť. Mnohokrát sa pýtam: Prečo práve mne sa tá milosť dostala? Odpovedou je možno aj to, že tu teraz stojím a rozprávam svoj príbeh.

Tito ľudia, ktorých poslal do môjho života Pán, presne vedeli, čo potrebujem. Nasmerovali ma na cestu zotavovania sa a naučili ma, ako žiť s týmto hendikepom. Zoznámili ma s programom 12 Krokov, ktorý má základy v Biblia. Konfrontáciami s týmito ľuďmi sa neustále dopracovávam k plnohodnotnému životu, ktorý je naplnený nielen prijímaním, ale aj dávaním. Veľká vďaka patrí aj mojej rodine, ktorá sa po mojom priznaní odo mňa neodvrátila. Naopak, bola mi veľkou oporou. Začali sa zaujímať a spoznávať moju chorobu, aby vedeli, ako so mnou spoluňažiť. Prijali ma aj s vedomím, že trpím touto diagnózou. Nikdy som z ich strany nepocítila nedôveru, výčitky – to je nesmierne dôležité pre moje zotavovanie sa. Dákujem vám, že ma nechávate žiť... bez podpory rodiny a ľudí, skrze ktorých pôsobil Pán, by som to nezvládla. Už by som tu nebola.

Naučila som sa, aké je dôležité rozprávať. Dáva to slobodu! Už nemám žiadne tajomstvá, pretože viem, ako dokážu väzniť. Boh mi dáva úžasnú slobodu – môžem, ale nemusím – a ja nechcem. Kedysi som musela. Z tmy som vystúpila na svetlo. Už viem, že pokora neznamená poňženie, prehru, ale vyslobodenie

uzdravovania. Aby človek niečo doskal, musí sa niečoho vzdať. Ináč to nefunguje. Z milosti Božej mi bolo umožnené vymeniť sebazničujúci spôsob života za život s Bohom. Žijem trievou prítomnosťou – deň po dni. Nehrabem sa v tom, čo bolo, čo už nezmením. Čo ma čaká? Neviem. Svoju budúcnosť som zverila do tých najspoločlivejších, najbezpečnejších, najvernejších rúk. Život s Bohom mi garantuje stopercentnú vernosť, lásku, spoločnosť, ochranu, istotu, slobodu, spočinutie, dôveru, vyravnosť, porozumenie, spravodlivosť. Tento spôsob života nedáva len dočasné uspokojenie, aké ponúka tento svet. Poskytuje mi vedomie toho, že som Božie stvorenie – originálne, jedinečné – aj so svojimi charakterovými chybami a nedostatkami. Pokial sa od Boha neodvrátim, nikdy ma neopustí a postará sa o mňa. Je stopercentne verný a to je veľká výsada, ktorú si nesmierne vážim a dákujem mu za to. Nastúpila som na cestu slobody, ktorou je zotavovanie sa. Na svoje problémy nie som sama. Má mňa Boh, ktorému plne dôverujem. Moje obmedzené ja je bezmocné v porovnaní s Jeho neobmedzenou silou. Neverila som, že by som mohla ešte niekedy normálne žiť. S úctou a pokorou prosím Boha, aby mi pomáhal odstraňovať moje charakterové chyby a nedostatky. Odovzdávam Mu svoj život a prosím ho, aby ma používal ako svoj nástroj. Potrebujem byť užitočná, pretože môj dlh je obrovský. Dákujem Bohu za ľudí, ktorých použil k mojej záchrane, ale aj za tých, ktorých mi posielala teraz a môžeme si vzájomne pomáhať. Dákujem Mu za program 12 Krokov, ktorý ma duchovne prebudil a viedie ma správnu cestou zotavovania sa. Za silu, ktorá mi pomáha kráčať týmto procesom zmien, ktoré niekedy nie sú najľahšie. Za trpezlivosť, v ktorej mám ešte veľké rezervy. Za múdrost a vedenie pri výchove mojich detí. Za manžela. Za skúšky, ktorými posilňuje moju vieri a robí ma silnejšou. Dákujem Mu za moju minulosť, ktorá ma niečomu naučila a niekam ma posunula – za to, že mi už nerobí problém povedať: Volám sa Gabriela a som alkoholička. Som zodpovedná za to, aby som bola nablízku závislým, ktorí ešte stále trpia a chcú nastúpiť na cestu slobody, ktorou je zotavovanie sa.

Dákujem vám, že ste ma vypočuli, a prajem vám, aby ste prežívali vyravnosť, vnútorný pokoj, mier a slobodu, ktorú môže dať len násť nebeský Otec.

Gabriela

– víťazstvo! Je nesmierne dôležitá, rovnako ako úprimnosť, otvorenosť, bezpodmienečná viera, uvažovanie nad Božím Slovom, vzdelávanie sa – to všetko ide ruka v ruke – a ide to – vďaka Bohu. Mrzí ma, keď viďim ľudí, ktorí sa kvôli svojmu egu nechcú, nedokážu vydať na cestu

Misijná cesta do Indie

Peter Makovíni

22. januára o polnoci sa začala cesta nášho 16-členného tímu z Dánska, na čele s riaditeľom školy Kentom Jakobsenom. Pod Božím vedením sme sa bez problémov po necelých 24 hodinách cesty dostali do ciela. Len čo sme vyšli z letiska, postrehli sme mnohé rozdiely a mnohokrát médiami opisovanú chudobu, ale až po opustení hlavného mesta na nás doľahla skutočná realita indickej biedy.

Biblický tábor

Miestni misionári Jennifer & Roy Ramble sú ľudia plní lásky, ktorým sa za 25 rokov podarilo dať dokopy všetko, čo sme mali možnosť vidieť a postupne sa aj toho stať súčasťou. Jenny pre nás pripravila bohatý program na celý mesiac, ktorý zamestnal všetkých členov nášho tímu. Pracovali sme, až na niekolko výnimiek, v rozľahlom areáli školy. Ústredným bodom programu bola príprava biblického tábora, ktorý sme vyše dva týždne pripravovali na ich škole – „Assembly of God Church School“. To znamená, že každé ráno od pondelka až do soboty sme strávili tri hodiny

so všetkými 800 študentmi. Tento čas bol plný hudby, chvály, scénok, drám, osobných svedectiev a biblických príbehov. Hned po prvom stretnutí jedna zo študentiek našla svoj príbeh v jednom z našich osobných svedectiev. Bolo úžasné vidieť, že život človeka z bohatej európskej krajiny sa môže vo svojej podstate tak neuveriteľne podobať skúsenostiam týchto ľudí.

Okrem toho každé ráno niekolko ľudí z nášho tímu pôsobilo v centre pre bezplatné vzdelávanie. Hoci sa centrum nachádzalo nedaleko školy, úroveň vedomostí tu bola oveľa nižšia. Deti rôznych vekových kategórií a úrovňu tu zjednocoval jediný cieľ, ktorým bolo naučiť sa čítať, písat, počítať a zvládnuť aspoň základy angličtiny.

Pomoc zneužitým ženám

Ďalším bol projekt, ktorý pomáha zneužitým ženám prežiť tak, že sa učia tkat. Zväčša tu vyrábajú oblečenie či rôzne druhy tašiek. Kúpili sme mnohé z ich výrobkov, aby sme im pomohli aspoň finančne.

Našou hlavnou prioritou boli dievčatá z domu MAHIMA NIWAS (Dom slávy). Im sme venovali aj väčšinu nášho času. V tomto dome žije vyše 50 dievčat zo sociálne slabších rodín alebo sирót, ktorým

sa poskytuje vzdelanie, strava a je o nich všeobecne dobre postarané. Tieto deti rozprávajú vdaka Jennifer plynulo po anglicky, takže sme nemali problém s dorozumievaním. Každý večer sme s nimi mali krátke chvály a stíšenia, po ktorých sme sa modlili aj za školu a ľudí, ktorí nás o to žiadali.

Od srdca k srdcu

Našou úlohou bolo okrem iného učiť každé poobedie študentov, ktorí mali pre nás pripravených vždy veľa otázok. Prebrali sme mnoho rozličných témy, počínajúc školským učivom, hudbou (ktorá sa tam nevyučuje) cez kultúrne rozdiely ako „svadby z lásky“ (verzus rodičmi

dohodnuté manželstvá) až po evanjelium a veci spojené akýmkolvek spôsobom s Bibliou. Naša práca vo veľkej miere spočívala v rozhovoroch, vyučovaní a príprave rôznych programov.

Profesorka Solfrid Bracher a jej dcéra doktorka Linda Bracher k nám prišli po dvoch týždňoch. V tom čase sme začali chodieť do okolitých dedín. Doktorka Linda vzhľadom na podmienky odborne prezrela pacientov, vypísala im potrebné lieky, a ak sa prípad nedal vyriešiť medicínou, ostatní členovia tímu sa za konkrétny prípad modlili.

Každú nedelu sme slúžili na dvoch zhromaždeniach – školskom (anglickom) a mestnom indickom. Bolo povzbudivé hned druhýkrát uvidieť v kostole niekoľko tváří detí zo školy. Avšak naozajstný zázrak sa stal, až keď poslednú nedelu na spojené anglo-indické stretnutie prišlo vyše 30 študentov, z ktorých viaceri reagovali na výzvu po skončení kázne! Chvála Bohu!

Bol to krok viery

Tento mesiac strávený v Indii bol pre mňa naozaj čas, keď ma Boh mnohemu učil. Čas, keď mi pripomína, že nie všetko je v mojich silách. Nehľadiac na to, kolko úsilia vynaložím alebo ako dokonale sa pripravím, bez Neho nezmôžem

doslova nič. Na druhej strane s Ním po boku mám k dispozícii nevyčerpateľný zdroj energie a múdrosti. Keď som bol s Ním pri čítaní Písma a na modlitbách, hľadajúc Jeho vedenie a vôľu, zažíval som pocit istoty prirovnateľný k Eliášovi, ktorý v pravde stál úplne sám na vrchu Karmel proti 450 Baalovým prorokom. Každému jednému človeku by som želal prežiť túto skúsenosť. Aspoň raz navštíviť rozvojovú krajinu, opustiť všetko, čo nám bolo doteraz známe, všetko, na čom sme si stavali našu iluzórnu istotu. Urobiť krok, volný pád do neznáma, v ktorom nás viditeľnejšie než kedykoľvek predtým čaká láskavá náruč nášho nebeského Otca. Milosť nech je so všetkými vami. Amen.

(redakčne upravené)

Misijná cesta – Turecko

Jakub Kriška

Drahá moja rodina,
už je to takmer mesiac, odkedy sme sa vrátili z misijnnej cesty v Turecku. Trvalo mi pomerne dlho, kým som dobehol povinnosti, ktoré som mal voči škole, a ešte stále sa snažím vrátiť do bežného školského kolobehu. Tento list písem so zámerom priniesť Bohu slávu za to, čo urobil a stále robí. Priniesť Mu slávu za to, kým je v mojom živote, a snáď utvrdiť aj vás vo vašej viere.

Táto misijná cesta bola časťou Božieho slávneho diela v životoch ľudí, ktorých sme stretli. Som presvedčený, že On si nás použil. Boh sa o nás staral a ochraňoval nás. Keby ten čas v Turecku neboli o ničom inom, bol o vypočutých modlitbách. Približne šestkrát za ten čas, čo sme boli v Turecku, som dostal od Boha uistenie, že On zosnal svojich anjelov, aby nás ochraňovali. Pocit bezpečia nedokážem opísť slovami. Viem, že táto cesta bola duchovným zápasom, nielen o životy ľudí okolo, ktorí Bohu nepoznajú, ale zároveň aj v nás. Boh každého z nás naučil mnoho, z čoho – verím – budeme čerpať do konca života. Božie uistenie, že ma chce v Turecku, ma v tažkých situáciach držalo vo viere, že to všetko má význam. Ako som povedal, Boh sa oslávil, a dúfam, že vďaka tejto správe budeť môcť byť uistení o Jeho velkoleposti.

V poslednej správe som prosil o konkrétné modlitby, a preto sa v nasledovných vetách budem snažiť konkrétnie opísť, ako Boh na ne odpovedal.

1. Erhan

Prosil som o modlitby za otvorené dvere pre hlbšie rozhovory s Erhanom. Dlh som čakal na príležitosť a zdalo sa, že každým, keď sme boli v reštaurácii, naše snahy boli márne. No jeden deň sme išli len dvaja so spolužiakom do reštaurácie, a takmer nikto tam neboli. Stále sme boli na miestach, kde boli ľudia, a čakali sme na nejakú príležitosť komunikovať a budovať vzťahy. Postupne každý odišiel a v reštaurácii boli len ľudia z obsluhy a my. Ako sme sedeli pri stole, Erhan si k nám prisadol s čajom. Keď som to uvidel, vnútri som sa nesmieŕne potešíl. Hned som sa opýtal otázku, ktorá smerovala k poslednému rozhovoru, ktorý mal on s Camillou (naša líderka, ktorá v polovici odišla naspäť do Dánska), keď mu zvestovala evanjelium. Zrazu som dostal priestor zdielať s ním svoj život, viac vecí v ňom vzbudilo značný záujem. Erhan zatial neprijal Ježiša. Ale ak vám ho Boh niekedy položí na srdce, prosím, modlime sa spoločne za neho a za to, aby sa ho Boh dotkol.

2. Futbal – prepojenie so zborom

Toto bolo druhýkrát, čo sme boli hrať futbal, a podarilo sa nám priviesť troch chalanov, s ktorými sme pred tým nadviazali kontakt, a ďalších 8 ľudí prišlo zo zboru. Po futbale sme mali naplánovanú grill-party. Potom, ako sme dohrali, sme sa dohodli ešte na jeden spoločný futbal. Cestou v aute z futbalu smerom na grill-party sa mi zdalo, že sa darí prepojeniu medzi ľudmi zo zboru a týmito našimi chalanmi. Počas večere to však nebolo najjednoduchšie. Postupne sa vytvorili dve skupiny a zdalo sa, že ľudia

zo zboru nemajú vážny záujem budovať vzťahy s týmito chalanmi. Neviem, čím to bolo, možno sme im len nie dostatočne komunikovali naše očakávania. Vidím to však tak, že v Turecku nie je jednoduché zdieľať svoju vieru a hlavne s ľudmi, ktorých nepoznáte. Mali sme ďalší futbal tesne pred tým, ako sme odlietali, a myslím, že všetci sme sa bavili. Ak vám Boh kladie na srdce týchto ľudí, a to nie len týchto troch chlapcov (Umit, Berkaj, Kaan), ale taktiež ľudí zo zboru, tak prosím, modlime sa spoločne za nich. Ľudia zo zboru potrebujú utvrdenie aj ochranu od Boha.

3. Dánsky misionársky páru s deťmi

Dánsky misionársky páru, o ktorom som vám písal (Per a Annette), bol pre nás nesmiernym požehnaním a inšpiráciou. Per ako otec rodiny má rozbehnutý biznis, a to si Boh používa a otvára dvere pre zvestovanie evanjelia. Per má momentálne dobré kontakty s niekolkými veľmi vplyvnými ľudmi v Turecku, ktorí majú moc ovplyvniť dianie v krajinе, a zároveň buduje vzťahy aj s ďalšími vplyvnými ľudmi v arabskom svete. Touto cestou si ho Boh môže mocne použiť pre zmenu v týchto krajinách. Prosím, modlime sa za zákazku, ktorú by mohol dosťať. Je to veľký stavebný projekt, ktorého by mal byť supervízorom. Tak by práve on bol zodpovedný za výber architektov a ďalších kompetentných. Hovoril, že by mohol spolupracovať s kresťanmi – odborníkmi, ktorí by mohli mať vplyv na tomto mieste. Prosím, stojme na modlitbách za touto vzácnou rodinou.

4. Šúkrú-ho oslava narodenín

Mali sme príležitosť byť na oslavu narodenín jedného z pracovníkov reštaurácie, ktorú sme navštievovali. Volá sa Šúkrú a je druhým najstarším synom majítela tejto reštaurácie. Zdá sa však, že práve on má na ostatných najväčší vplyv. Na narodeniny sme mu kúpili ako darček originálny dres jeho oblúbeného klubu a keď sme mu dávali tento dres, mal červené oči, takmer plakal.

Šúkrú má problém s očami (neustále mu kmitajú zo strany na stranu, čo ho unavuje). Pred odchodom z oslav sme sa ho opýtali, či sa za neho môžeme modliť, keďže zvyčajne sa modlíme za ľudí, ktorí majú narodeniny, a zároveň sme sa ho opýtali, či sa môžeme modliť aj za jeho oči, pretože veríme, že Boh ich môže uzdraviť. On to prijal a Erhan súhlasil s tým, že bude modlitbu prekladať. Po modlitbe Šúkrú povedal, že pred modlitbou sa cítil vyčerpaný, no potom, čo sme sa domodlili, sa cítil osviežený. Myslím si, že je úžasné, že zažil Boží dotyk, v akomkoľvek rozsahu to bolo. Na druhej strane to, že Erhan vyznával po turecky rovnaké pravdy, ako tie, ktoré sme vyznávali my, je krásne. Myslím, že tým, že súhlasili s modlitbou, obidvaja dali priestor Bohu konáť v ich živote. Šúkrú-ove oči neboľi uzdravené, ale modlime sa za to, aby boli a aby bol Šúkrú spasený.

5. Susedia

Deň pred odchodom sme sa stretli s našimi susedmi, s ktorými sme sa skôr nemali možnosť stretnúť. Bolo to pre nás všetkých obrovské prekvapenie. Mysleli sme si, že počas posledných dvoch dní

sa už viac spraviť nedá, no predsa sa naškytla úžasná príležitosť, ktorú sme – veríme – dostali od Boha. V autobuse sme sa dohodli, že v deň odletu pôjdeme k nim na raňajky a že si to ešte večer u nás potvrdia. Realita bola taká, že ked' sme večer prišli, skončili sme u nich na čaji. Bola tam celá rodina, plus jedna ďalšia rodina. Počas diskusie sme sa dostali k našim menám a cez tie k Biblia. Ked' sme si neboli istí jedným menom, otec jednej z rodín odišiel. Po pári minútach sa vrátil s hnedom knihou a všetci sme sa pozerali, čo za knihu to doniesol. Bola to Biblia. Na otázku, či je to normálne, že moslim má doma Bibliu, odpovedal, že väčšina moslimov má takéto „sväté knihy“ u seba doma. Ked' som sa neskôr pýtal, či je to pravda, Anette mi povedala, že dosťať sa k Biblii je v Turecku takmer nemožné. Počas večera sme dostali priestor taktiež zvestovať evanjelium. Všetci sme boli radi a vďační za čas, ktorý sme tam mohli stráviť, a tito naši susedia hovorili, že sa cítia, akoby nás poznali oveľa dlhšie. Bonusom bolo, že otec pracoval na letisku a my sme mali letieť ďalšie ráno naspäť do Dánska. Ráno sme mali spolu s niektorými týmito susedmi raňajky. Mohli sme do poslednej chvíle tráviť čas s nimi a pomohlo nám to byť lepšie pripravení na cestu domov. Hlava rodiny nebola už počas raňajok doma, ale na letisku sme sa s ním stretli. Prevedol nás cez pasovú kontrolu a potom sme sa rozlúčili.

Ludia, ktorých sme počas našej cesty stretli, mali všetci niečo spoločné.

V očiach im bolo vidieť, že hľadajú. Verí tomu, že ak budú nadálej hľadať, nakoniec nájdu. Samozrejme, že máme veľký okruh ľudí okolo nás, ktorí nie sú spasení, a na týchto ľudí musíme myslieť v našich modlitbách v prvom rade. No predsa, ak vás Boh vedie, znova prosím, modlime sa za nich. Turecko potrebuje osloboodenie od islamu a od životnej beznádeje, ktorá visí vo vzduchu.

Nech vás Boh žehná všetkým svojím duchovným požehnaním. Ďakujem za to, že ste si našli čas podieľať sa na tomto diele.

Ľudovít Betko

Rozhovor k životnému jubileu

Milý brat Ľudovít, stretáme sa spolu na pôde cirkevného zboru BJB Bratislava, pred časom na pôde časopisu Rozsievač a kedysi dávnejšie aj na pôde speváckeho zboru. Rôzne informácie o tebe sme sa rokmi dozvedeli, ale dovol nám nazrieť hlbšie do tvojho života.

Vieme o tebe a tvojich bratoch, že ste sa nenarodili tu na Slovensku. Porozprávaš nám niečo o počiatkoch tvojho života?

Narodil som sa v Békéscsabe (Maďarsko) 1. júla 1931 vo veriacej rodine. Rodičia ma viedli k poznaniu Pána Boha – Stvoriteľa, Ježiša Krista – Spasiteľa z Písma svätého a svojím životom. Do nedelnej školy a zboru som chodil v zboze v Békéscsabe.

Na Slovensko sme prišli v roku 1945. Mal som vtedy štrnásť rokov. Usadili sme sa v Miloslavove u starej mamy po mojej matke. Býali sme tam do konca roku 1948. V Miloslavove som navštievoval zbor Bratskej jednoty baptistov a v r. 1948 som prijal Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa a bol som tiež pokrstený. V tomto zbere som sa ako mladý chlapec zapojil do služby spevokolu a tiež do tamburásskeho zboru.

Koncom roka 1948 sme sa prestáhovali do Podunajských Biskupíc. Tam som pokračoval v zborovej práci novozaloženého zboru, tiež v spevokole a tamburásskom zbere. Schádzali sme sa v škole a v dome mojich rodičov sme mávali stretnutia s bratmi a sestrami a cvičili piesne. Zúčastňoval som sa aj prípravy programov piesní, básni a svedectiev. Nejaký čas som bol aj učiteľ nedelnej besedy. V tom čase sme začali používať novú pomôcku „flanelograf“.

Ked' si ukončil základnú školskú dochádzku, čo si sa rozhadol robiť?

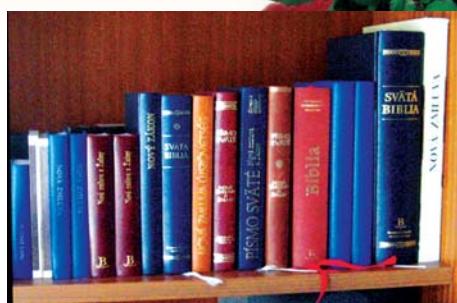
Po skončení štvrtej triedy „mešťanák“ bolo potrebné rozhodnúť sa pre nejaké remeslo. Veľmi som túžil šíriť Božie slovo, a preto som sa rozhadol, že idem do učenia do tlačiarne za sádzača a budem sádzať Biblia. Ale po vyučení v r. 1950 v Československu nastúpil ateizmus, a namiesto Biblí sa začala vydávať ateistická literatúra. Ale Pán Boh ma viedol svojou cestou, aby som nemusel sádzať takúto literatúru. Tlačiareň, kde som sa vyučil, zakúpila sádzacie stroje na výrobu matematickej sadzby – a ja som sa na túto veľmi náročnú, ale menej platenú prácu hned prihlásil, popri práci som urobil polygrafickú priemyslovku, a túto sadzbu som robil až do odchodu do dôchodku.

Dňom odchodu do dôchodku v roku 1991 Pán Boh splnil moju mladícku túžbu. Od prvého dňa penzie môžem až dodnes sádzať, a nielen sádzať, ale aj

kompletne zalamovať a pripravovať do tlače Biblie (rôzne slovenské preklady) a tiež kresťanskú literatúru, a takýmto spôsobom zvestovať Božiu lásku a spasiteľské dielo Jeho milovaného Syna Pána Ježiša Krista.

Nadväzoval si ako mladý človek rôzne známosti? Ako a kde si sa zoznámil so svojou manželkou?

80

V cirkevnom zbere a na mládežníckych stretnutiach, ktoré som pravidelne navštevoval, sa schádzali mladí ľudia, ale s mojou manželkou sme sa stretli v Podunajských Biskupiciach. Bývala oproti nášmu domu. Neraď počula duchovné piesne pri cvičení, ktoré sa konalo u nás, a tak už pri našom prvom stretnutí sme hovorili o duchovných veciach. Po niekolkých rokoch väzneho záujmu jeden o druhého a prehľbovaní osobného duchovného života sme uzavreli manželstvo v roku 1955. Vtedy sme bývali v Podunajských Biskupiciach, ale keď aj ona prijala Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa, čo vyznala aj v krste, boli sme členmi bratislavského zboru BJB na Vysokej ulici a neskôr na Palisádach, a tam sme sa zapájali do zvesti evanjelia v spevokole, kde doteraz spievame nielen hlasom, ale srdcom. V roku 1962 sme sa prestahovali do Bratislavu.

Vieme, že si po obnovení vydávania časopisu Rozsievač spolu s tvojím ockom najprv spolupracovali ako technický redaktor, neskôr si sám prevzal túto zodpovednosť prácu. Porozprávaj nám niečo o tejto tvojej službe cirkvi.

Po obnovení vydávania nášho cirkevného časopisu Rozsievač som najprv spolupracoval s otcom ako technický redaktor. Vtedy sa Rozsievač tlačil v Čechách (Praha, Blatná) a bolo treba niekedy veľmi rýchlo dopraviť materiál pre tlačiareň, a tak som často musel riešiť situáciu aj tým, že som išiel na letisko v Bratislave a najbližším lietadlom som poslal materiál do Prahy, kde ho väčšinou na pražskom letisku prevzal brat kazateľ Švec, ktorý ho potom odniesol do pražskej tlačiarne, aby Rozsievač vyšiel načas. Po smrti môjho otca v r. 1976 som prácu technického redaktora prevzal ja.

Ked' som v roku 1991 nastúpil do dôchodku, vypožičal som si počítač z tlačiarne (za ktorý som platil mesačné nájomné), vybavil som si živnosť a podľa vtedajších možností som robil sadzbu a postupne (po kúpe modernejších počítačov) aj zalamoval, čiže upravoval do strán. Vtedy sa už Rozsievač tlačil v Bratislave a aj ďalší pracovníci boli v Bratislave, takže som už nemusel riešiť dopravu materiálu na letisko, ale osobným kontaktom s bratmi a sestrami, s ktorými som spolupracoval. Bolo to veľmi milé.

Podmene na veselšiu tému. Tvoje členstvo v cirkevnom zbere nie je len pasívne či formálne. Ako a čím si prispeval do zborového života?

O mojej činnosti v zborovom živote som už niečo naznačil v predchádzajúcich otázkach. Z milosti Bozej je toho ovela viac. Na povzbudenie uvediem niekoľko aktivít:

Za predchádzajúceho režimu, keď nebolo veľmi povolené šíriť kresťanskú literatúru, sa ma raz brat kazateľ Janko Kriška, ktorý sa nejakým spôsobom dostal k písaciemu stroju na noty, opýtal, či by som sa ako sadzač nepokúsil na tomto písacom stroji písť noty. A ja som sa pokúsil. Tak som jeden a pol roka po práci písal doma noty na kriedový papier, ktorý bol potom podkladom na vytlačenie spevníkov pre spevokoly Chválospevy I a Chválospevy II, ktoré sa vydali cez „Cirkevné vydavatelstvo“. K tomu, aby som toto mohol robiť doma, bolo potrebné predložiť „Cirkevnému vydavateľstvu“ súhlas môjho riaditeľa z roboty, že to môžem robiť doma vo svojom voľnom čase. Riaditeľ tento súhlas nedal. Museli sme hľadať inú cestu, ale spevníky s Božím riadením vyšli. Keď ich vyexpedovali na naše ústredie na Súľovskej ulici, ja som mal poobedňajšiu smenu, kde som mal nastúpiť o 14.15 hod. Išiel som na Súľovskú a vzal som jeden exemplár tohto spevníka, a tak som išiel do práce. Cítil som také nutkanie, aby som išiel k môjmu riaditeľovi, ktorý mi nedal súhlas na túto prácu. Zaklopal som na jeho kanceláriu. Bol tam a povedal som mu, že by som mu chcel niečo ukázať, prípadne darovať. Prijal ma. Ked' som

mu ukázal spevník, prosil ma, aby som mu ho dal do ruky. Začal v ňom čítať slová piesň. Po chvíli mi povedal, že ho prijme odo mňa ako dar a otvoril si pred mnou svoje srdce. Pán Boh použil jeho nesúhlas k práci na tomto spevníku k tomu, že sme spolu hovorili o duchovných veciach. Hovoril mi, že texty piesní si bude doma čítať a poprosil ma, aby som mu napísal venovanie. Tento človek o niekoľko týždňov zomrel.

Velkým povzbudením v našom živote aj s manželkou boli osobné kontakty s bratmi, sestrami a priateľmi, ktoré sme mohli zažiť napríklad aj pri celostátnych, slovenských a sesterských konferenciách, pri ktorých sme desať rokov zabezpečovali ubytovanie. Za dosť ľahkých podmienok sme ubytovali aj 150 až 200 ľudí.

Dalším povzbudením boli aj mnohé stretnutia s bratmi a sestrami pri práci na príprave Biblí a kresťanských kníh do tlače, keď sa u nás doma vyštriedali mnohí z rôznych cirkví a denominácií.

Pri pohľade späť na tvojich osem desiatok rokov – ozaj más už tolko rokov? Ved' to nevidieť na tebe podla vzhľadu, ale ani podla myšlienok a pracovného vyťaženia – čo by si vyzdvihol a odkázal ako dôležité a podstatné?

Mojou túžbou bolo a je ďakovať Pánu Bohu za Jeho lásku a vedenie v mojom živote a za spasenie skrze obeť Ježiša Krista, a túto zvest, že „**Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život**“, šírit životom a prostredníctvom tlačeného Božieho slova a kresťanskej literatúry ešte po kiaľ mi dá k tomu silu a takú pomocničku, ako je moja manželka.

Vieme, že nie si starnúci a nič nerobiaci dedko. Čím sú dnes naplnené tvoje dni?

Starnúci sice som, ale nerobiaci dedko nie. Teraz robím Chlieb náš každenný 2012, aby sme sa denne mohli nasýtiť aj na budúci rok formou čítania na každý deň, a robím niekoľko kníh pre kresťanské vydavateľstvo MSEJK. Mám veľkú túžbu ešte pripraviť do tlače niekoľko veľkostí Biblí.

Ďakujem Ti za rozhovor pre stránky Rozsievača. Ďakujeme Ti za roky vernej a kvalitnej služby na príprave a vydávaní Rozsievača. Nech Ťa náš lásavý Pán i nadálej požehnáva zdravím myse a silou tela, aby si mohol pracovať na poli cirkevnej tlače. Nech Boh požehnáva i Tvoju vernú spolupracovníčku – manželku, bez ktorej by sa Ti práca tak dobre nedarila.

Pán Boh Vás oboch požehnávaj a zachočaj Vás pri dobrej myсли a dobrom zdraví!

Rozhovor pripravil J. Pribula

Ku gratuláciám k jubileu sa s podakovaním za dlhoročnú spoluprácu pri príprave Rozsievača, pomoc, prívetvosť a pohostinnosť s bratskou láskou pripája autor fotografií - Anton Vrana.

Muž v pozadí

Niekedy, keď chceme poukázať na existenciu Boha, poukazujeme na výsledky Jeho pôsobenia medzi nami. Boha nevidíme, ale cítame Jeho lásku, vidíme zmenené srdcia ľudí, zažívame Jeho skutky.

S niektorými ľuďmi zažívame niečo podobné. Nevidíme ich, ale ich práca sa nás dotýka, zažívame ju a vidíme. Takýmto „mužom v pozadí“ je aj nás bývalý dlhoročný technický a grafický redaktor – Ľudovít Betko, ktorý nechal v Rozsievači veľký kus života. Ukladal na stránky Rozsievača slová, vety, obrázky. Bol prvým čitateľom a aj korektorm všetkých článkov, ktoré prepisoval z rukopisov. Obetavo a mimoriadne zodpovedne strážil termíny uzávierok a zabezpečoval tlač Rozsievača. Presadzoval nové technické riešenia pre tlač, zvládal nové technológie. Jeho príčinením sa zmenil formát Rozsievača na súčasný, menilo sa jeho grafické stvárnenie, hľadal nové možnosti pre jeho spestrenie. Môžeme povedať, že robil robotu za štyroch a to bez nároku na odmenu. Je požehnanie spolupracovať s človekom, ktorý v tichosti a skromnosti dokáže znášať slávu, ale aj sklamanie.

Milý brat Lajko, v mene celej našej redakcie Ti ďakujem za nezmazateľnú brázdu, ktorú si svojou službou v Rozsievači vyoral na Božom poli. Ďakujeme Bohu za to, že ťa do tejto práce povolal a do dnešných dní ti dáva silu k práci. Ďakujeme, že sme s Tebou mohli spolupracovať. Pri príležitosti Tvojich 80-tych narodenín vyprosujeme pre Teba a aj Tvoju manželku silu a Božie požehnanie pre ďalšie dni života.

„Božia cesta je dokonalá, Hospodinova reč je osvedčená. On je štítom každému, kto sa k Nemu utieka“ Žalm 18,31

Stano Kráľ, šéfredaktor Rozsievača

Pavel Vychopeň

„Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své sily, ale z moči Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá.“

Tato slova napsal apoštol Pavel ve svém listu, adresovaném společenství římského sboru. Jako muž bohatě obdarovaný obdivuhodnou vnitřní energií a zápalom dobре znal pokušení zapomenutí na Boha. Pokušení prosadit se vlastní silou, vystavět svůj život, kariéru a úspěch ze svých vlastních zdrojů. Hospodin ale Pavla zastavil na jeho cestách a přetvaroval jej do podoby svého služebníka.

Apoštola Pavla jmenovec, bratr kazatel Pavel Vychopeň, ktorý v dubnu tohto roku oslavil své šedesáte narozeniny, mohl by takto zásadní obrat potvrdit vlastní zkušenosť. Také jemu nadělil Hospodin mnohá obdarování a dostatek sil k tomu, aby je mohl podle své chuti využít. V roce 1970 byl ale bratr Vychopeň osloven Evangeliem a povolán do jeho služby. A to často docela jinak, než by si sám vysnil a naplánoval.

První nabídku k plnočasové kazatelské službě odmítl, protože se pro tento úkol necítil ještě dostatečně odborně připraven a dal raději přednost soustavnému akademickému studiu teologie. Když však v roce 1981 dokončil své studium na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě, a mohl se ucházet o místo kazatele v některém ze sborů Jednoty, byl veden na docela jiné profesionální pole. Jeho působištěm se stala Ekumenická rada církví. Jistě i tato zkušenosť přispěla k obohacení jeho rozhledu a k jeho ekumenické citlivosti a otevřenosti. Vlastní kazatelskou službu vykonával až na sklonku osmdesátych let, kdy po boku bratra kazatele Vlastimila Pospíšila působil v pražském sboru na Vinohradech.

Revoluční obrat ale opět postavil bratra Vychopně do nové situace. V roce 1990 byl zvolen generálním tajemníkem BJB v Československu (později v ČR) a v následujících pěti letech zásadním způ-

Jan Titěra

sobem přispěl v této funkci k mnoha životně důležitým změnám v životě BJB.

Jeho primárním zájmem bylo obnovení vztahů se světovým baptistickým hnutím a oživení komunismem potlačované baptistické identity našich sborů. Nebyla to práce snadná a úsilí a mnohé zápasы s ní spojené se podepsaly na jeho zdraví.

Ani po ukončení tajemnické služby se bratr Vychopeň nevrátil ke službě kazatele. Místo toho se před ním otevřel nový, v prostředí Jednoty často přehlížený horizont. Byla to sféra služby potřebný. Tomuto úkolu zasvětil následujících čtrnáct let svého života – nejdříve ve vedení Českého červeného kříže a později jako ředitel druhé největší neziskové organizace v sociální oblasti, Diakonie Českobratrské církve evangelické. Zkušenosť na poli diakonie zásadním způsobem formovala jeho pohled na křesťanství a teologii. Pomoc lidem postiženým povodněmi, trvalá péče o lidi opuštěné, stárnoucí či s postižením – tady se realizuje svědecí o Kristově lásce bez planých řečí a jalového moralizování.

Vedle zaměstnání se ale bratr Vychopeň nepřehlédnutelným způsobem podílí také na životě svého sboru v Praze Na Topolce, kde více jak třicet let působí ve staršovstvu, jako učitel nedělní školy pro dospělé i jako spiritus agens celého sborového dění. Mnohým, autora tohoto článku nevyjímaje, posloužil svým příkladem k vře a zůstává nadále teologickou i lidskou inspirací.

Obraz bratra Vychopně by nebyl úplný bez jeho laskavé a nezdolné ženy Dáši, která je oporou nejen pro něj a jejich dva syny, Radima a Tomáše, ale také pro mnoho sester a bratří ve sborovém společenství.

Přejeme bratu Pavlovi do následujícího období hojnou Božího požehnání a vyprosujeme pro něj moc Ducha Svatého. Bude jí zapotřebí. V květnu 2011, krátce po svých šedesátych narozeninách, byl Pavel Vychopeň jednomyslně zvolen za kazatele nově vznikajícího baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích.

Křest

V neděli, krátce po poledni, skončila dvoudenní konference sborů BJB v Čechách a na Moravě. Pro více než stovku bratří a sester to ještě nebyla definitivní tečka za celou konferencí.

Na Střeleckém ostrově uprostřed Vltavy, mezi Karlovým mostem a Národním divadlem, začínalo ve 14.00 křestní shromáždění rusky mluvících bratří a sester, na které byli pozváni rovněž všichni ostatní účastníci kon-

ference. Pán Bůh připravil nádherné počasí. Nebe se totiž radovalo nad pěti hříšníky činící pokání, kteří křtem ponoření vyznávali svoje vydání se Kristu jako osobnímu Spasiteli a Pánu dalšího života. A radovali jsme se i my všichni ostatní, svědkové „na břehu“.

Celé shromáždění samozřejmě budilo také nemalou pozornost veřejnosti, ať už to byli lidé na lodích či posedávajících na břehu. Po dvou úvodních kázáních bylo přistoupeno ke křtu. Po jeho provedení se ještě oba bratři kazatelé, Genadij Gavrilov a Oleg Grytsyk, modlili ve Vltavě se vztaženýma rukama k nebi za český národ. Něco takového jsem zažil poprvé v životě.

Přiznám se k tomu, že jsme to nezvládli bez hlubokého dojetí. Následovaly modlitby za pokřtěné se vzkládáním rukou a společná Večeře Páně.

Potom nastalo radostné přivítání nových sourozenců víry v Boží rodině nejen srdečným stiskem ruky a objetím, ale také předáním květin a dalších dárků. Samozřejmě vše bylo uzavřeno „hody lásky“, tedy bohatým občerstvením, připraveným a rozdávaným s nefalšovanou láskou a radostí. Nastala i možnost hovořit s přihlížejícími.

Ke kontaktu dobре posloužily letáčky Brněnské tiskové misie. Tak nádhernou „tečku“ za celou konferenci nám připravil nebeský Otec. Nikomu ani v nejmenším nevadilo,

že čas tak rychle utíkal a domů jsme se vraceli až večer.

Jan Titěra

- Cítí se docela příjemně i v prostoru, který nově příchozímu nepřipadá přitažlivý. Dokážou najít toaletu i ve tmě, i když nově příchozí má s tím problém.

- Rádi zpívají známé písničky z kancionálu, ale k novým písním chválící skupiny cítí někdy odstup.

- Kázání většinou pochopí, a pokud kazatel neřekne něco dost jasně, tak si to domyslí.

- Mají však někdy problém při poslechu svědectví nových lidí – nemluví biblickou terminologií a používají hanýrku.

- Staršího člena ve sboru jen málokdy čekají ve sboru nějaká překvapení: ví, kdo se bude dlouze modlit, jak se kdo bude chovat při uvítání, kdo nebude mluvit pořádně do mikrofonu, kdo přijde pozdě do shromáždění – na to si již zvykl a nevyvádí ho to z míry.

Nové začátky ve společenství

Milan Kern

**„Kdo je v Kristu, je nové stvoření“
2 Kor 17**

Měnit to, co jsme někdy zavedli?

Konferenční heslo „Nový začátek“ naznačuje, že něco vidíme v nepořádku, a proto je potřebná změna. Ovšem taková slova bývají často zprofanovaná lidmi, kteří v nové funkci mnoho mluví o novém začátku, novém programu, ale vše zůstává spíše jen u slov. Aby to nebylo podobné jako s tím kurákem, který prohlásil: Přestat kouřit je tak snadné, já jsem již přestal 20 krát.

Nové začátky ve společenství – to je výzva k přehodnocení dlouhodobě zaběhnutých věcí ve sborovém životě, ve vzájemných vztazích ve sboru.

Mohu srovnávat život věřících již v několika generacích. Každá generace si vytvořila určitý standard svého osobního duchovního života, i života sborového a vzájemných vztahů v naší Jednotě. Nerada se vyrovnává s voláním po změně těch pravidel, která ona sama někdy zavedla. I když za svůj život uděláme i několik rekonstrukcí svého bytu, někdy i sborového domu, rekonstrukce sborového života je pro některé lidi ve sboru velmi obtížná.

Pohled dlouholetých členů sboru.

Chci se nyní zaměřit především na pohled těch členů sboru, kteří jsou již delší dobu ve sboru, někteří v něm vyrůstali od dětství. Co je pro ně charakteristické, s čím mohou mít problémy?

- Z míry ho vyvedou spíše věci nové: jiný rytmus u staré písničky, pokus kazatele o doprovázení kázání promítáním na plátno, nově pojatá scénka dětí, diskuse na biblické hodině, netradičně pojaté silvestrovské shromáždění nebo třeba i změna doby shromáždění.

Není snadné pro starší generaci překonat přirozené tíhnutí k tradici, návykům a k nedůvěře k novotám. A pro všechny – staré i mladé – není snadné rozlišit, které změny se týkají formy a které míří k podstatě, které změny budou k lepšímu a které k horšímu. Volání po změnách nebo naopak odolávání změnám se může vyhrotit až do vážných konfliktů a může vést k odchodu jednotlivců i celých skupin ze sboru. Tak jak se někdy nepodaří zvládnout v rodině pubertu svých dětí, tak se někdy nepodaří zvládnout nevyzrálé nebo špatně prosazované nápady mladší a novější generace. Ale chyba nebyvá jen na jedné straně.

Nejsou změny jako změny.

I když některé změny ve formách bohoslužby nebo fungování sborového života dokáží někdy pořádně zahýbat sborem, nejsou to věci nejdůležitější. Vždyť jde jen o formu. Mnohem důležitější jsou teologické směřování, misijnost, postoj ke světu, otázky sborové kázně. Ne všechno nové je dobré, ale také ne všechno staré je dobré. Jak se například vyprádáváme s teologií prosperity, pochybnostmi kolem autority Bible, uzavřenosťí a izolací církve, ekumenickou zdrženlivostí, nebo co má být předmětem sborové kázně?

Jsou to mnohé výzvy a není ted mým cílem hledat konkrétní odpovědi. Ale přijměme teď jednu výzvu: budeme ochotni k hledání, naslouchání, přehodnocování zaběhnutých postojů a praxe a zkoumejme vše ze širokého úhlu biblického pohledu, nespokojme se se zjednodušujícími schématy.

Kdo je v Kristu, je nové stvoření.

Tento výrok apoštola Pavla (2Kor 5,17) jasně ukazuje na to, v čem, nebo spíše v kom je naše novota života. V Kristu jsme novým stvořením, stali jsme se Božími dětmi a to bylo věcí okamžiku. Praktické změny života nebyvají tak rychlé a úplné, jsou věcí duchovního růstu a zraní. Ovšem skutečnost nového stvoření v Kristu je podstatná a na ní je založena jednota Božích dětí.

Ani nová stvoření v Kristu nejsou stejná.

Apoštol Pavel píše: „Není už rozdíl mezi Židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou.“ (Gal 3, 28). Při doslovém chápání to není pravda, protože jsou velké rozdíly mezi těmito skupinami.

Ale z Božího hlediska není mezi nimi duchovní-

ho rozdílu. To, že jsme v Kristu novým stvořením, neznamená, že budeme všichni stejní, ale máme se vzájemně chápat, být toleranční, přijímat se navzájem v lásce. Vždyť jsme Božími dětmi, vykoupeni drahou krví Ježíše Krista, jsme navzájem neformálními bratry a sestrami. Naši jednotu nesmíme budovat na stejnosti názoru, na tom, jestli jsme stejnými typy, ale na skutečnosti, že jsme Božími dětmi, jsme v Kristu novým stvořením.

Ve sborech i v naší Jednotě je to podobně jako v manželství. Někteří manželé se vysmívají odlišnosti svého partnera a znevažují ho, ale tím si „zadělávají“ na problémy spolužití. Jiní manželé se nádherně doplňují, vzájemně respektují, oceňují a vy-

tváří tak při své odlišnosti skvělou harmonii. Který typ spolužití chceme vytvářet?

Univerzálnost církve.

Už jsem slyšel postesk nad tím, že při rozdílnosti našich sborů máme u nás jen jednu baptistickou Jednotu.

Ano, v některých zemích jich mají několik, ale je to nejlepší řešení?

Naše Jednota i naše sbory by měly být univerzální. Místo v nich mají mít bratr i sestra, citový i intelektuální, extrovert i introvert, mladý i starý, konzervativní i progresivní, duchovně zralý i nezralý.

Jestli některé naše vzájemné odlišnosti vyvolávají napětí, pak je to jen proto, že neprožíváme dostatečně novou životu.

Apoštol Pavel to rozdeleným korintským řekl na rovinu: nejste duchovní, ale tělesní. Ale tam, kde je podřízenost Pánu, kde je opravdová láska, tam je i úcta, respekt, vděčnost, porozumění.

Nepotřebujeme právě v tomto nový začátek v naší Jednotě a v našich sborech?

Dovolme Duchu svatému, aby nás proměňoval v hlubinách naší osobnosti. Budeme až překvapeni tím, kolik nových, pozitivních věcí objevíme v našich vzájemných vztazích.

Zjistíme, že „jinakost“ ostatních nemusí být na obtíž, ale může obohatcovat. A bude to jako harmonická rodina, kde má každý své poslání, kde nechybí ocenění a vzájemná úcta. Tak to funguje v našem manželství, a moc si přejí, aby to podobně fungovalo i ve vzájemných vztazích v naší Jednotě.

Ramatérský fotbalový turnaj
PRO sbory a stanice
BRATRSKÉ
jednoty
baptistů

2. ROČNÍK

10. ZÁŘÍ 2011 na zp. sloven,
Zeyerova 3354, Kroměříž
Hraje se v systému 4+1 - neomezený
Počet nahradníků (starší 14 let)
startovné 100,- Kč / 4,5 euro na osobu
turnaje se zúčastní PRVNÍCH 12
přihlášených týmu

Přihláška a více info na: www.kromeriz.bjb.cz

Co jsme se dozvěděli v Černé Hoře?

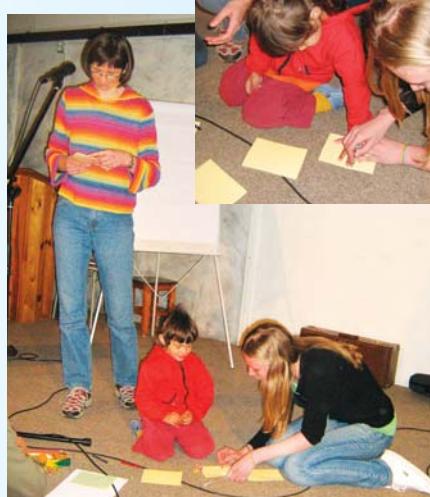
Marie Horáčková

Ve dnech 13. - 15. 5. 2011 se konalo v areálu Word of life v Černé Hoře setkání rodin, které připravili Sabina a Marek Žitní ze sboru BJB Brno.

Pestrý program tvořil nabídku pro malé i velké. Setkání se zúčastnily rodiny z brněnského sboru, ale pozvání přijali i rodiče z přilehlých menších sborů, aby se vzájemně potěšili a něco nového dozvěděli.

Rodiče s malými dětmi se sešli v konferenčním sále, kde se začal odvíjet dopolední program. Marek Žitní přivítal rodiny a program mohl začít. Hudebníci vytvořili tu správnou náladu a pomocí křesťanských písni naladili naše duše k chválám.

Poté přišly na řadu hry, které připravila sestra Coufalová.

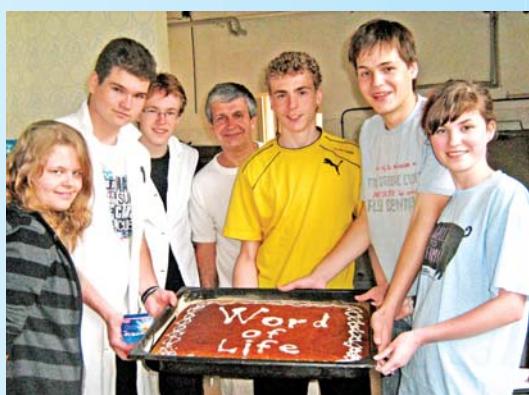
Také v krásném prostředí areálu měly děti příležitost ke společným hrám. Přinášíme vám několik záběrů.

Rodiče a starší děti vyslechli již v pátek svědectví Mariana a Ludky Lipovských s názvem „S králem naplno“ a v sobotu debatovali rodiče s manželi Lipovskými o vztazích mezi manželi. Probíraly se vztahy v rodině, vedení dětí k Bohu.

V kuchyni se zatím za vydatné pomocí mladých bratrů a sester připravoval dobrý oběd. A že i zde vládla radostná nálada, svědčí přiložené fotografie.

V odpoledních hodinách pokračoval program pro rodiče a starší děti. Bratr Pavel Šupol hovořil o populární americké zpěvačce **Rebecca St. James**, která se stala hudební hvězdou a „ídolem“ mladých.

Zhlédli jsme audiovizuální poslechový pořad o této zpěvačce, která oddala svůj život Pánu Ježíši Kristu.

kamkoli přijedu, říkají mi díky, díky... i já to chci.“

Mladým lidem na celém světě vzkazuje:

„Pokud jste ještě svobodní, připojte se k nám! Ať vyrostete nová generace!

A pokud jste udělali chybu a říkáte si, že tohle už není nic pro vás, povím vám, že všichni jsme hříšní a Ježíš nás očistí, když se budeme modlit. Jestliže za ním přjdeme s prosbou za odpuštění, On nám odpustí naše hříchy. Všichni potřebujeme odpuštění! Ježíš, učíň mě Tvým projevem!“

„**Cekej na mě**“, tak zní název její nejznámější písni. Napsala ji pro svého budoucího manžela. Vzkazuje mu: „Modlím se za tebe, také na mě čekej.“

Čemu se můžeš vyhnout?

Rebeka mluví o tom, čemu se může vyhnout mladý člověk, když se rozhodne pro čistotu.

Ti, kdo se rozhodli pro potrat, nesou po celý život trauma, o kterém se nemluví.

BÁLA JSEM SE TOHO, CO TAM UVIDIM

Rebecca navštívila Rwandu. To, co tam viděla, bylo pro ni podnětem k další činnosti.

Touží předávat Boží lásku celému světu. Říká: „Bůh chce podnítit lidi kolem, aby byli jeho rukama a nohama. V 90. dnech zemřelo ve Rwandě tølik lidí, že se té měrø podaøilo RWANDU VYHLADIT.

Viděla jsem, že se Bůh skrze nás dokáže dotknout mnoha lidí v krátkém čase. Prezident Rwanda je křestan. Miluje Boha a snaží se o to, aby pozůstalí odpustili vrahům svých rodin. Proto v zemi vládne pokoj a mír. Lidé si odpouštějí a tak je to i s námi.“

Otzáka pro bratra Šupola:

Jak ses dostal k tomu, co děláš?

Uvažoval jsem o své budoucnosti, měl jsem před svatbou a s kamarádem jsme měli v plánu podnikání. Jenže, moje dívka se zamílovala do mého kamaráda. Řekli mi to do očí a mne zachvátila hlboká vnitřní bolest.

Otzáka zněla: „Co udělám zítra?“

Prosil jsem Boha o pomoc a přál jsem si Jej postavit na 1. místo ve svém životě. A Bůh mi dal dar - vnitřní uzdravení. Tu bolest mi vzal.

Ptal jsem se Jej, co bych měl v životě dělat. Toužil jsem po lásce. Chtěl jsem se zamírovat. Měl jsem spoustu předsudků a myslil jsem, že Bůh si volá jen svaté lidi, takže to není nic pro mě.

Ale pochopil jsem, že právě v slabosti je síla. Nakonec jsem začal mladým lidem sloužit skrze hudbu.

Nedølní dopoledne se blížilo k závěru a s ním i celé spoleèné setkání. Rozjízdeli jsme se trošku smutní, ale již teď se můžeme tøít na jaro 2012, kdy je plánováno další z pravidelných akcí pro rodiny s døetmi.

Děkujeme manželùm Žitným za jejich práci a obøtvost.

Ve 13 letech se s rodièi přestøehovala do USA. Rodiče u ní brzy rozpoznami dar od Boha – hlasový potenciál.

Rebecca brzy poznala, že její služba spoèívá v předávání svédeství mladým lidem. Zaèala psát texty svých písni a hovoří v nich o Kristové lásce. Na své cestì se setkala s mnoha mladými lidmi, kteří nezakusili rodièovskou lásku. Jsou odmítané a jejich rodièi o jejich narození ani nestáli. Takové dìti citově strádají, cítí beznadìj pro svùj život a hledají nìkoho, kdo by je mél rád. Ve svém mlaðém veku již zakusí mnoho zla. S tèmito lidmi se Rebecca během svých turné po světì setkává a ví, že jejich prázdnou duši mùže naplnit jediné Kristus.

Viděla mnoho mladých, žijících na ulici, jak svou sílu hledají v drogách. Ti potrebuju jen slyšet, že o ně má někdo zájem. Chtejí být milováni a lásku nenacházejí.

Rebecca ve svých písni promlouvá biblickými verši k mladé generaci. Zpívá o Boží lásce, říká mladým lidem: „Jsi milován víc, než tušíš, než si vùbec dovede představit.

Bůh je dobrý. Kdybych měla šanci promluvit k tvému srdci, tohle bych ti řekla.“ Podobnými slovy seznámuje mladé lidi s Boží láskou. Na její koncerty chodí stále více lidí, kteří jsou vyprahlí a prázdní žitím v tomto světì bez Boha.

Čekej na mě

Na svých vystoupeních mluví o čistotì a o Boží pomoci. Říká: „V 15 letech jsem se na podobném setkání rozhodla zùstat pannou. Chci si nechat sex až do manželství. Od té doby jezdím po koncertech hodnì a vùsude mluvím o čistotì. Pùvodnì jsem myslela, že budu lidem pro legraci, ale

Noemi

www.noemka.com

**- seznamka pro křesťany
- pobytu pro nezadané**

**V seznamce
je přihlášeno
přes 2000 lidí
z České republiky a Slovenska.**

Pro zaslání bližších informací/přihlášky:
Noemi,
Na Mušce 1124, 534 01 Holice, CR
Tel./SMS: +420 777 222877
E-mail: info@noemka.com

Hodina s Tebou

Pane, akú užitočnú zmenu v nás
spôsobí jedna krátka hodina s Tebou!
Z pliec nám spadnú ľažké bremená!
Vyschnutá zem sviežu vlahu prijíma.

Kľačíme a zdá sa,
že všetko okolo znižuje sa.
Vstaneme a silueta všetkého,
ďalekého, blízkeho
v slnku odvážne a jasne vyníma sa.

Kľačíme, akí sme slabí.
Vstaneme, plní moci!
Načo sebe i iným
pôsobiť toľko škody,

– že nie sme vždy dosť silní,
že sme niekedy starosťou premožení,
slabí alebo bez srdca,
znepokojení alebo ustastostí –

ked' je tu modlitba a radosť
a odvaha a sila z Teba?

Richard Ch. Trench

Za fotografie publikované v tomto čísle
pekne ďakujeme.
Ich autormi sú:
R. Bohuslav, J. Hrivňáková, L. Kešjar,
V. Malý, A. Vrana,

6
2011

Z NKO

Detská príloha časopisu

Rozsievac
Rozsévac

ročník 9

Belší ako sneh

Pribeh na pokračovanie

(Podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová, obrázky kreslila Katka Holloman-Lučanová)

Lucien sedel u starca v chatrči a pozorne počúval jeho rozprávanie.

„Bol som rozmaznaný chlapec,“ začal starý muž. „Napriek tomu som si našiel dobrú prácu v banke a vzal som si veľmi milé dievča. Mali sme dvoch krásnych synov a niekoľko rokov sme boli veľmi šťastní.

No potom som začal piť a hrať karty. Minul som všetky naše úspory a kvôli alkoholu som stratil prácu v banke. Keď som nehral, tak som pil. Moja úbohá žena chodila do práce, no nedokázala zarobiť toľko, aby splatila naše dlhy. Chcel som viac peňazí. A tak som vykradol banku, no chytili ma a poslali ma za mreže.“ Starec sa zahľadil von na nádherné hory a oblohu, ktorá vyzerala, akoby bola obťažkaná snehom. Na chvíľu asi zabudol, že Lucien je v miestnosti. Potom pokračoval. „Celý čas sa moja manželka snažila o to, aby som vyznal svoje hriechy a nechal si vycistiť srdce krvou Pána Ježiša Krista. On zomrel aj kvôli tebe, často mi vratievala. Prosím, otvor Mu svoje srdce a požiadaj Ho o odpusťenie. On príde a bude žiť v tvjom srdci.“

Jeho krv dokáže očistiť tvoje srd-

ce a ono bude belšie ako sneh.
Napriek tomu, až keď zomrela a ja som bol von z väzenia, až vtedy som poklakol na kolenná a prijal Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Vedel som, že mi odplustil hriechy, ale svojim synom som veľmi ublížil. Rozhodol som sa, že budem pre nich mŕtvy a ich výchovu som prenechal starým rodičom. Oni z nich vychovali skvelých veriacich mladých mužov. Ja som sa, chlapče môj, ukryl tu v tejto horskej chalupe a som sám. Dokážem si zarobiť svojím rezbárstvom len toľko, kolko práve potrebujem - a to je veľmi málo. Dedinský predavač pozná moje tajomstvo. Predáva moje výrobky a z času na čas mi porozpráva o mojich synoch.“

Jeden z nich je obchodník a druhý je známy lekár. Je chirurg a vďaka nemu sa mnoho mrázokov postavilo na nohy.“

Starec na chvíliku zaváhal. Potom dodal: „Môj syn - lekár je práve ubytovaný v dedinskom hoteli. Včera som ho videl. Je to pekný mladý muž, kresťan, a ja som na neho veľmi hrdý. No nikdy nesmie vedieť, že ja som jeho otcom. Slúb mi, že to nikdy neprezradiš, ak to nebude nutné. Už si mi to slúbil a ja ti verím.“

Starec vstal zo stoličky a pokračoval ďalej: „Ak dokážeš dôverovať mne a ja tebe, dokázal by si rovnako dôverovať Pánovi Ježišovi, ktorý za teba umieral, chlapče môj?“ Lucien vstal a chcel sa odvrátiť. Starec mu položil ruku na rameno. Bol to dotyk lásky, ktorý zlomil chlapcovovo tvrdé srdce. Slzy sa valili po jeho lícach, poklakol a v tej chvíli prijal Pána Ježiša, ktorý za Neho zomieral a vstal z mŕtvych. Aj on bol teraz očistený a ospravedlnený v Božích očiach.

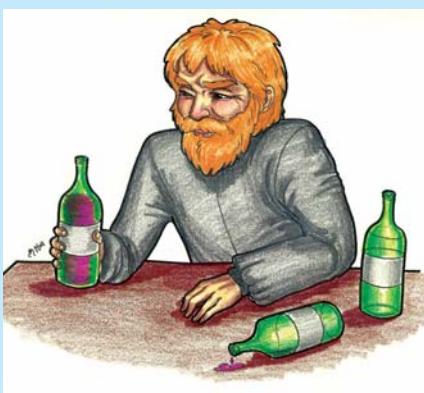
skrze smrť a vzkriesenie Pána Ježiša. Lucienovo srdce sa stalo „belším ako sneh“.

*Lucien je šťastný.
Ale čo sa stane
s Annettou?
Dozviete sa po
prázdninách.*

Ako mnoho je
Tvojich diel,
ó Hospodine!
Všetky si
múdro učinil,
zem je plná
Tvojho tvorstva.

Žalm 104, 24

SMS
pro Tebe
a Tvou
modlitbu
v tomto
měsíci

V LESE

Jana Nagayová

Ked' sa moji starí rodičia po svadbe nastáhovali do nového bytu, priniesli si okrem nábytku dve veci: červený muškát a veľký budík.

„Čo myslíš, ako nám tu bude?“ zaševelili jemné muškákové lupienky.

„Tik-tak, všimol som si, že sa majú radi. A sú to dobrí ľudia. Aj teba aj mňa položili opatrne a usmiali sa na nás. Uvidíš, ako si tu zvykneme.“

A naozaj. Zvykli si veľmi rýchlo. Muškát na pravidelné polievanie i na radosť, ktorú mali jeho pán a pani z každého púčika. Budík zasa na láskavé ruky, ktoré ho nikdy nezabudli natiahnuť.

Tik-tak, tik-tak, miňajú sa sekundy a minúty a hodiny a dni. Tik-tak, tik-tak, utekajú týždne, mesiace, prebehol i rok. Budík vyspevuje pravidelnú tichú uspávanku. V kolíske leží dieťaťko, čiernochý chlapček. Muškát sa pýri od veľkej radosti.

Tik-tak, tik-tak, chlapček narástol. Kolíše tmavovlasú sestričku. Toto dievčatko sa raz stane mojom mamičkou. A potom prichádza najzáračnejší čas môjho detstva.

V jedno ráno sa ozve hlas mošadzného zvončeka na polici akosi skoro. Ešte je šero a hodinové ručičky slabo svietielkujú. Kvet na okennej doske si udivene pretiera ospale oči.

Prvá vstáva babička. Čosi chystá pri stole, balí chlebíčky. Dedko sa pokúša zabudit malú Janku.

„Vstávaj, sojka, treba sa nám ponáhľať! Alebo mám ísť sám?“

To je účinnejšie ako hrnček studenej vody. Dievčatko vyskočí a už lieta nočná košielka, mihajú sa ruky-nohy, fíka voda pri umývadle.

„Tak, už som hotová, môžeme ísť!“

„Najskôr si niečo zaješ!“ nedá sa odbiť babička. Neobmäckí ju ani Jankino prosíkanie: „A nemôžem potom, alebo po ceste?“

Napokon je všetko hotové. Na chrbe plecniak, cez plece plecniacik, v rukách plechové kanvičky. Sú riadne vystrojení. Ved nejdú na Čebrať, kopec, pod ktorým bývajú, ale ďaleko, až nad Hrabovekú dolinu

– na lipový kvet.

A už si vykračujú po ceste, prejdú cez kolajnice, potom cez drevený most ponad Váh a opäť po ceste. Idú dlho. Dup-dup, cupi-cup, v rannom tichu sa ozývajú kroky. Najhoršie je vyjšť hore strminou úzkym chodničkom. Deduško musí občas zastať a nabratť dych. Janka pri ňom skáče ako nezbedné kozliatko, až kanvička vyzvára a únavu na nej nebadáť.

Odrazu jej čudne stisne hrdlo. Spozná známu vôňu lipy a... zbadá jahody. V srdci jej zatrepoce radosť ako nedočkávý vtáčik.

„Dedko, ty sa môžeš hore na lipe hrať na veveričku a ja tu dole na medvedíka.“

„A to chceš všetko pojест sama? Babičke ani jednu jahôdku nedonešieš?“

„Donesiem...“ zahanbila sa Janka. „Plnú kanvičku nazbieram, uvidíš!“

A naozaj. Červené bobulky pribúdajú jedna radosť. Ked' je kanvička plná, Janka od šťastia zabudne na celý svet a začne sa hrať. Letný les je ako rozprávka.

„Aha, aká malá žabka! Čo ak je to zakliata princezná? Hm, bozkať ju alebo nebozkať?“ Jej starosť vyrieši žabka. Urobí dva skoky a už jej niet.

„Čo je to tu za trávu?“ zaujme ju ďalšia vec. „Aká je tenučká, dlhá... Asi sa tu zahrabal lesný muž a vlasys mu trcia zo zeme. Trochu ho za ne poťahám... Jojojó, ved' sa vyhrabe a chytí ma!“

Zadyčchaná zastane a ani nezbadá, že už nie je na rúbanisku, ale v lese. Tam je ešte krajsie, ešte tajomnejšie. Na každom kroku nové prekvapenie.

„Studnička! Zažmúrim oči, rýchlo ich otvorím a uvidím, či som sa nepremenila na lesnú vílu.“ Zo studničkového zrkadla pozerá čosi rozstrapatené s blčiacimi lícami. No ktože vie, ako vyzerá pravá lesná víla?

Ide ďalej a tam – aha! V machu si tróni muchotrávka s bielymi bodkami. „Kdeže je dáka palička? Treba

na ňu poklopkať a povedať: Mucho-trávka, nájdi mi hríb! Tak ma to učil deduško...“

Až vtedy sa spamäta a prenikne ju strach: „Kde som, kde je deduško, ako sa ide späť??“

V očiach panika a slzy. Vtom si Janka spomenie na mamičkinu radu, kľakne do trávy na kolená a zopne ruky. Pán Ježiš, na ktorého volá, ju počul už dávno predtým. On vložil do deduškovho srdca nepokoj, upozornil jeho uši, že už dlhší čas nepočuje vnučkin hlas. Pomohol aj jeho očiam, aby našli prevrátenú kanvičku s jahodami a všimli si v lese cestičku v pošliapané tráve.

Ked' Janka vstane a utrie si oči, uvidí náruč roztvorenú dokorán. Deduškova ruka ju pohládza po vlasoch a utiera z tváre potôčiky slz.

„Čo sa stalo?“ šepká večer muškát budík. „Tí dvaja sa vrátili akisi iní ako obyčajne. Malá neštěboce, potichu položila na stôl jahody pre babičku. Dedko tiež mlčí a rozkladá po papieroch lipový kvet na sušenie. Zdá sa, že majú nejaké tajomstvo...“

„Tik-tak, ani mne nejde do hlavy, prečo Janka tak silno stínska dedkovu ruku, keď zaspáva.“

V unavenej hlávke sa všetko mieša: vôňa lipy a jahôd, tikanie hodín, zelená žabka i prežity strach.

„Čo sa asi nášmu dievčatku sníva?“ naťahuje sa muškát nad postielku. Upokojí sa až vtedy, keď sa na milej detskej tváričke usadí šťastný úsmev.

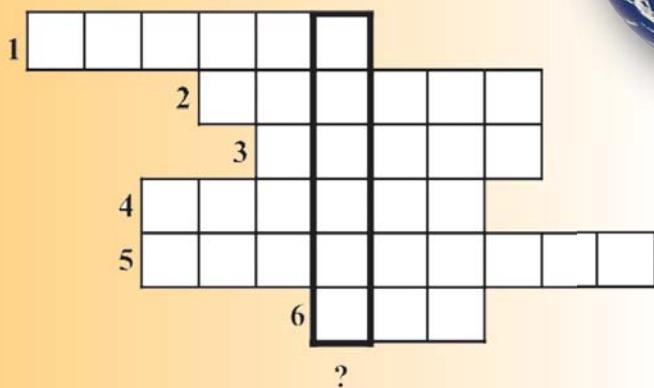

CO JSTE SE NAUČILI V NEDĚLNÍ BESÍDCE?

Žena je uzdravena, dívka vzkříšena
(Marek 5, 21 – 43, Lukáš 8, 40 – 56)

V biblickém příběhu vystupuje zoufalý otec, který vyhledal Ježíše a požádál Ho o pomoc.
Jeho jméno ti vyjde v tajence.
Více se dočteš v uvedených odkazech.

1. Petr, Jan a Jakub a _____ byli rybáři, než se stali učedníky.
2. Na které slavnosti byl Ježíš s matkou a učedníky?
3. Jakou vodu nabízel Ježíš ženě u studny?
4. Co učinil Ježíš, když proměnil vodu ve víno?
5. Čím procházel Ježíš na poušti?
6. Kdo onemocněl královskému úředníkovi?

Samařská žena
(Jan 4, 3 – 34 a 39 – 42)

V rozhovoru s Ježíšem žena pochopila, že Ježíš je Mesiáš, zaslíbený Spasitel světa.

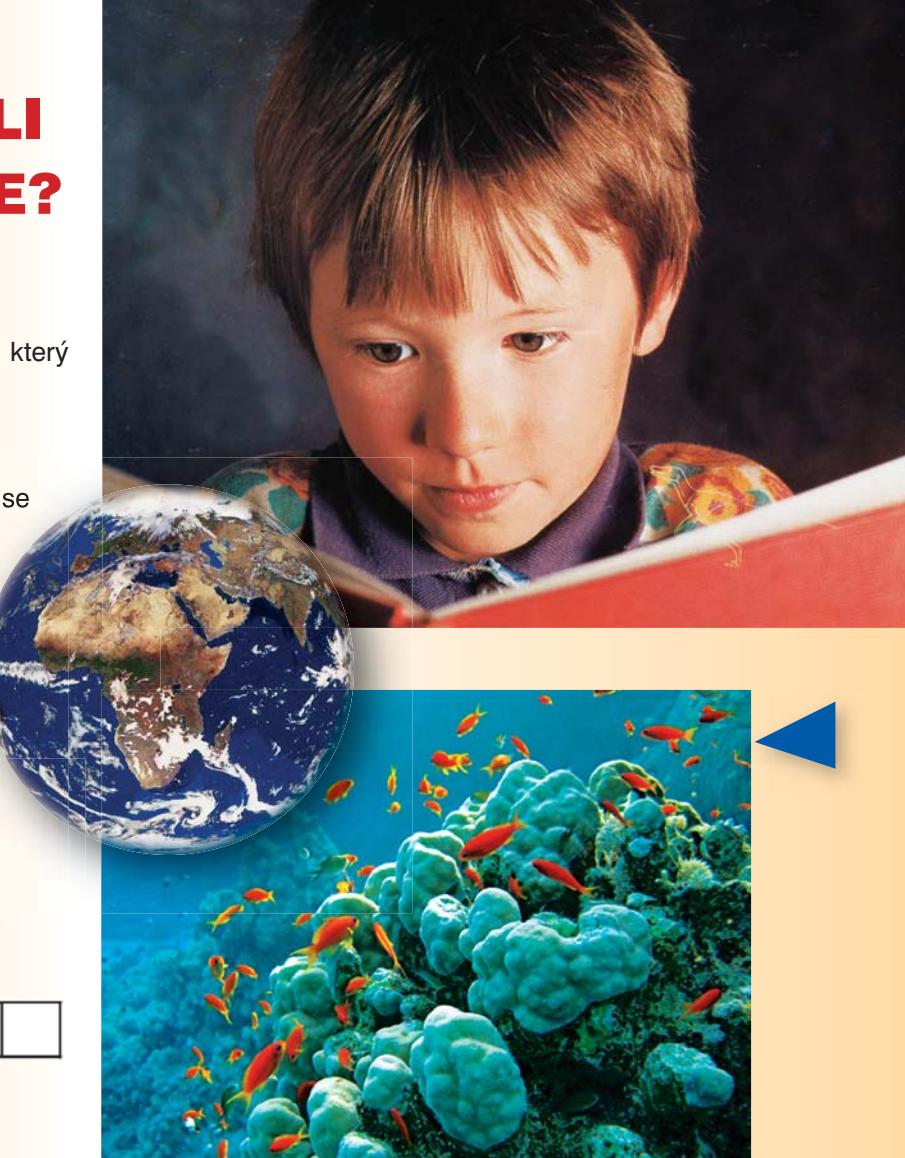
Spočítej příklady a k výsledku dosad písmeno. Čti ve směru šipky.

9 – 6 =	Start ↓	10 – 2 =	→	14 – 4 =	↓	17 – 2 =	→	17 – 1 =	↓
20 – 5 =		12 – 6 =		1 + 1 =		4 + 5 =		3 + 3 =	
14 + 3 =		11 – 9 =		15 – 2 =		20 – 7 =		10 – 8 =	
5 + 6 =		8 + 4 =		8 – 6 =		7 + 7 =		13 – 9 =	
10 + 5 =		7 – 4 =		7 + 6 =		9 – 4 =		9 + 6 =	
1 + 0 =	→	18 – 3 =	↑	4 + 1 =	→	3 + 4 =	↑	20 – 4 =	

Tajenka:

Klíč:

1 – V	6 – Ž	10 – Š	14 – Ř
2 – E	7 – M	11 – H	15 – O
3 – R	8 – I	12 – J	16 – U
4 – N	9 – K	13 – S	17 – Z
5 – A			

Dopis z Izraele

(Převzato z časopisu Kroky)

Milí kamarádi!

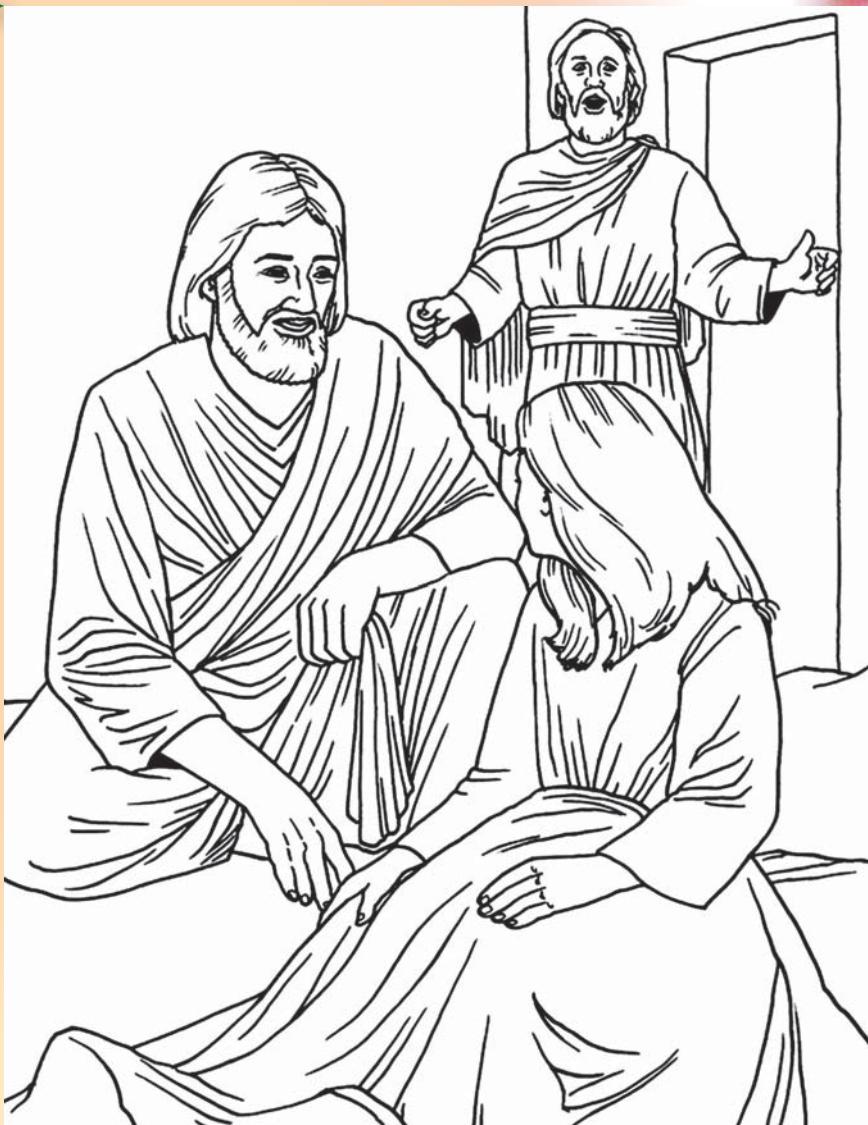
Máte rádi moře? My tady máme vlastně tři. Středozemní, které je od Jeruzaléma tak hodinu cesty autem, takže tam můžeme zajet na jedno odpoledne. Někdy jsou vlny tak vysoké, že se koupat vůbec nesmí. Skákat ve vlnách je obrovská zábava. Když se dost vy rádíme, stavíme hrady v písku. Úplně na jihu Izraele na hranici s Egyptem máme kousek Rudého moře. To není zdaleka tak divoké a nebezpečné a skrývá úžasné přírodní krásy. Když se podíváte s brýlemi a šnorchem pod hladinu, otevře se vám úplně nový neznámý svět korálů, ryb a různých mořských živočichů. Mají nádherné barvy a všechny tvary. Vždycky jsem věděl, že má nás Stvořitel fantazii, ale pod mořskou hladinou prostě nevychází z údivu.

Pak máme ještě v poušti Mrtvé moře. Je to takové solné jezero, které obsahuje minerály s léčivým účinkem. To mě až zas tak nezajímá. Voda v něm tak nadnáší, že si na ni prostě můžete lehnout a nechat se kolébat. Ale jinak se tam nic moc dělat nedá. Ať si tam rodiče zajedou sami.

Přeji vám hezké prázdniny ať už u moře, rybníka, řeky nebo kdekoli jinde!

Z Izraele vás pozdravuje Daniel!

Vymaľuj si biblický príbeh!

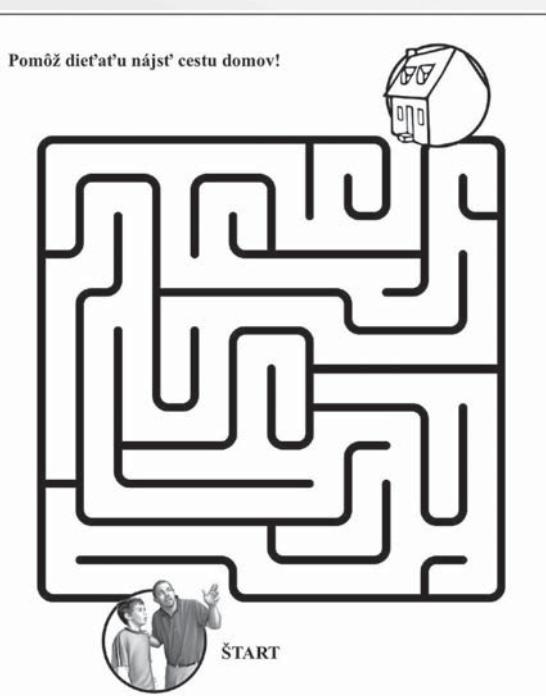

FOTOLETÓ

Milí Zrnkáči,

ak aj Vy cez leto navštívite zaujímavé miesta alebo prežijete niečo neobvyklé, napíšte nám o tom. Ked' fotografiujete, môžete nám poslať pekné obrázky. Listy aj fotografie radi odmeníme. Píšte na adresu rozsievac@baptist.sk alebo na adresu redakcie Rozsievača: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava.

Bludisko

Prajem Vám leto plné radosti a veselých zážitkov!

Mirka

